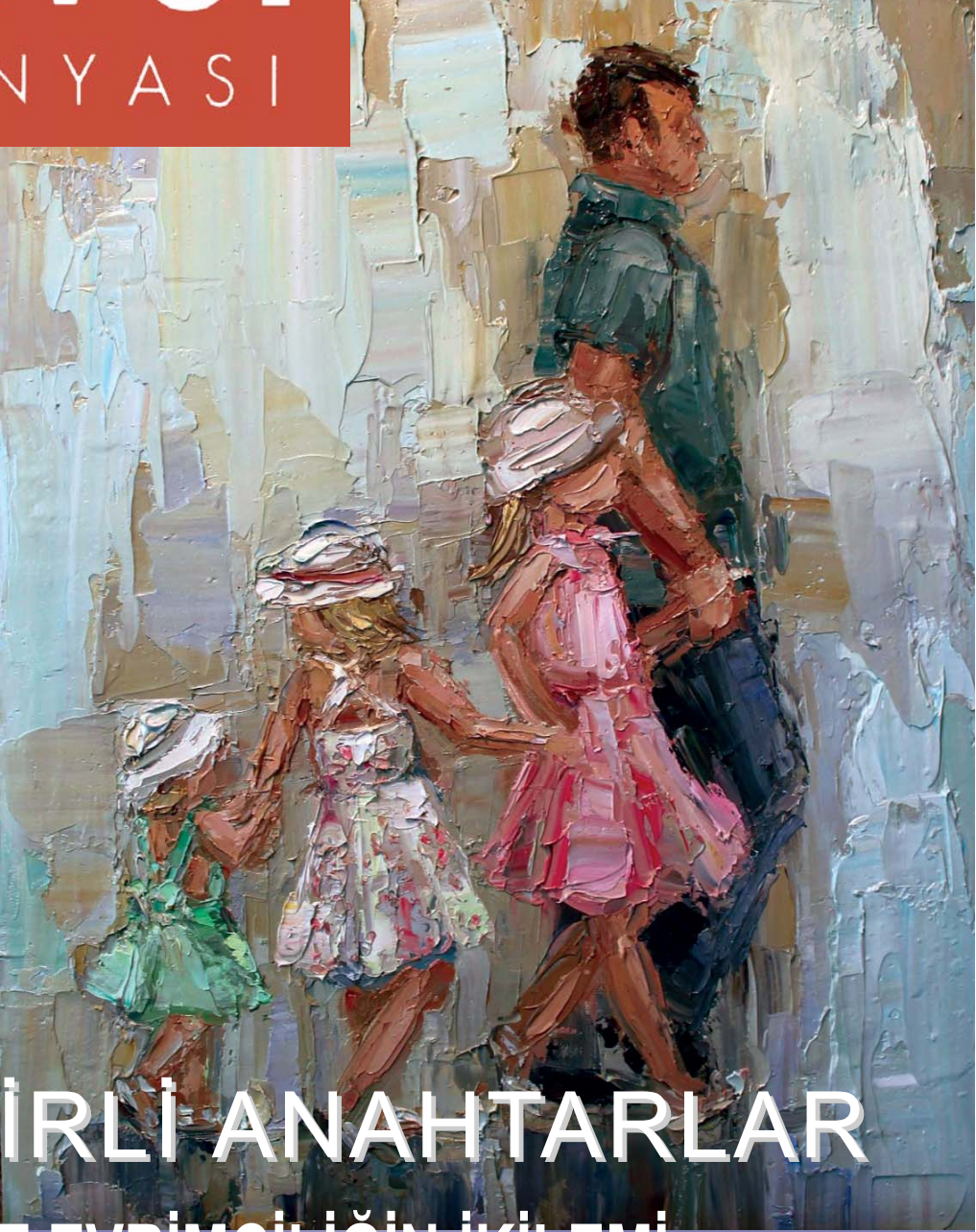

SEVGİ

DÜNYASI

HAZİRAN 2012 Sayı: 522 Fiyat: 7 TL

SİHİRLİ ANAHTARLAR

ATEİST EVRİMCİLİĞİN İKİLEMİ

“YAPILMASI GEREKENLER”İN YENİDEN AYARLANMASI

İÇİNDEKİLER

Sihirli Anahtarlar	2
Dr. Refet Kayserilioğlu	
Ateist Evrimciliğin İkilemi	4
(Tanrı Yanılgısı - X)	
Ahmet Kayserilioğlu	
Kendine Yabancılaşan İnsan	10
Güngör Özyiğit	
Ruh, Beden ve Hastalık İlişkilerimiz	16
(Karma ve Reenkarnasyon - V)	
Çeviren Derleyen: Zühal Voigt	
Ömer Hayyam Hayatı, Eserleri, Felsefesi - II	22
Derleyen: Nihal Gürsoy	
Tarihsel ve Diyalektik Yaklaşımla Ahlâk Kuramı aratmak	29
Yalçın Kaya	
Biraz Yavaş Lütfen	35
(Yaşamın Yaprakları)	
Nelda Bayraktar	
"Yapılması Gerekenler"ın Yeniden Ayarlanması	39
(Canlı Kryon Celsesi)	

Dergimizin internet sitesini

www.sevgidunyasidergisi.com, www.dostluk.org
adreslerinden ziyaret edebilirsiniz

Sevgili Dostlar

Bir kürenin etrafında daireler çizerek yürüyoruz, yürüyoruz; sonsuzluğa uzanan düz bir çizgi üzerinde, gizemlerle dolu geleceğin, yeninin, yeniliğin bizi beklediğini düşünerek, onu keşfetmek için sabırsızlanarak. Gençliğe özgü bu heyecan aslında ümidini yitirmemiş herkesin içinde bir yerlerde hâlâ vardır; çünkü herkes genç olmuştur öyle değil mi? Yürürken, yürürken zamanı geldiğinde bir yerde, küçük büyük ayırdetmeksizin kimse bilmese bile içimizde bir fark yaratamamışsak, gelecek diye beklediğimiz aslında arkamızda bıraktığımızı zannettiğimiz geçmişimiz olduğunu bilmeliyiz. Bazılarımız bunu farkeder, “Hep böyle şeyler beni bulur”; “Hep bu tarz insanlar karşıma çıkar” ya da “Şu konuyla ilgili aksilikler hiç peşimi bırakmaz” diyerek dikkatlerini gösterirler. Gerçekten de böyledir. Yeniliği, heyecanı, canlı olmayı kendi içimizde bulamazsak, sevgimizde, merhametimizde, evreni ve Bizleri Sevgisinden Vareden’i algılayışımızda daha üstün bir görüş ve anlayışa ulaşamamışsak, gelecek diye beklediklerimiz, yürüdüğümüz yolda önümüze çıkan kapılar, paketler, kişiler hep bize halledemediğimiz konuları, yarım bırakılmış işleri, aydınlanmamış gizli, tozlu kuytulukları işaret ederler. Aslında çoğu kişi gelişmek, ilerlemek ister; ama yolunun maddeyi, dünyaya ait istekleri deneyimlemekten geçtiğine ikna olmuştur. Okullar bitirmek, iyi evlilik yapmak, çocuklarının geleceğini garanti altına almak, evlerine bir ev daha ekleyerek, arabasının yanına ikinci bir araba alarak, işinde ve sosyal çevresinde başarı üstüne başarı kazanmaya çok önem vererek, yani esastan uzak şeylerle oyalanarak o heyecanı, değişimi yakalayacağını düşünür. Bunlar dışlanacak, yargılanacak eğilimler değildir elbet ki; her insanın hayatını nasıl yaşayacağı ile ilgili seçimi saygıyı hak eder. Acaba esas hedefimiz bunların ardında, içinde gizli olabilir mi? Güçlü olan daha çok güce ihtiyaç duyar, parası olanın daha çok parayı istediği gibi. Pekiyi esas hedef? O, sonunda daha kaliteli tahtadan yapılmış, daha pahalı tabutların içinde yatmak değildir şüphesiz. Biz burada, dünyada, evrenselliğimizi yaşamak ve içimizdeki O’ndan bir parça olan özümüzü tezahür ettirebilmek adına, farkındalığımızı geliştirmek için yaşıyoruz. Kendi icat ettiğimiz oyuncakların ve günü geldiğinde bırakıp gideceğimiz buraya ait değerlerin esiri olmak için değil. Esas hedef, esas başarı burada gizli. Buna uygun yaşadıkça önümüze çıkan olaylar, kişiler ve şeyler gerçekten yeni olur ve biz varolmanın heyecanı ve şükriyle daha üst planlarda daha geniş daireler çizerek ve her seferinde bir üste ve daha genişine çıkarak yolumuza devam ederiz.

En Derin Sevgilerimizle

SEVGİ DÜNYASI

Dr. Refet Kayserilioğlu

Sihirli Anahtarlar

Cesareti kırılmış, sınıfı geçeceğine inanamıyor, hiçbir ümidi kalmamış, dişini sıkıp dersine çalışmıyor. Tam bir panik içinde, kendisini peşinen yenilmiş olarak görüyor. Bu ruh hali içinde gerçekten de çalışmasına ve imtihanında başarı kazanıp sınıfını geçmesine imkân yoktur. Oysa çok zeki, çok kabiliyetli bir delikanlı, bulunduğu sınıfa kadar hep parlak derecelerle sınıfını geçmiş. Sonra biraz arkadaşlarının tesiriyle, biraz da yeni kavuştuğu serbestliğin tesiriyle eğlenceye, gezmeye, tozmaya dalmış, işi haylazlığa dökmüş. Şimdi sınavda son hakkını kullanacak, kazanamazsa okuldan atılacak. Çalışmak istiyor, fakat olmuyor, korku ve ümitsizlik bulutları zihnini karartmış ve bütün kudretlerini felce uğratmış vaziyette. Elbette bu halde bir şey yapması, çalışması ve başarıya ulaşması imkânsız. Ümitsizliđin ıstırabını sigara, içki ve kadın iptilâsı ile gidermeye çalışıyor. Ama nâfile!

Ona yapılacak en kıymetli yardım kaybettiği sihirli anahtarları eline vermekten ibarettir. Bu anahtarlar **CESARET, ÜMİT** ve **SABIRDİR**.

Hayat yoluna çıkan bir insana önce anatanın, sonra öğretmen ve eğitimcilerin vereceği ilk değerli hediye bu sihirli anahtarlar olmalıdır. Bir çocuk ilk andan itibaren kendine güvenerek cesaretle atılmayı öğrenmeli, sonra ileriye ümitle bakmalı ve sabırla neticeyi beklemesini bilmelidir. Bunları bir disiplin ve terbiye halinde küçük-lükten alan kimselerin hayat mücadelelerinde başarıya ulaşmalarını imkânsızdır.

Ahret yolculuğuna hazırlanan kimselerin de ilk önce, bu sihirli anahtarları ellerine almaları zaruridir. Ahret yolculuğuna korkuyla, ümitsizlikle, bir hiçliğe ve yokluğa gidişin endişesiyle çıkanların öbür tarafa geçince büyük ıstırap ve sarsıntılarla karşılaştıklarını görüyoruz. Ahret yolculuğu tabii ve kaderin hükmü olan bir yolculuktur. Asla korkunç ve çirkin değildir. Hizmet ve faziletlerle dolu bir ömrün sonunda gelmiş ise belki sıkıntılıdır, fakat ümitsiz değildir. Daima hataları tamir için, günahların kefareti için imkânlar mevcuttur.

Ebediyen helâk olmak diye bir şey yoktur. Ebediyetler kadar uzun gelen ıstıraplar vardır. Fakat hangi durumda olursa olsun cesaretini kırmayan, ümitsizliğe kapılmayan ve sabretmesini becerebilen bir ahiret yolcusu mutlaka daha üstün ve daha mesut durumlara geçecektir. İlâhi yardımları istedikçe, lüzumu kadar yardımlar, gayet ölçülü olarak ona ulaşacak, yürüyüşünü hızlandıracaktır.

Hayat yolculuğunun ve ahiret yolculuğunun başarısını ve mutluluğunu sağlayan bu sihirli anahtarları ne kadar önce ve ne kadar sıkı bir şekilde ele alırsak kazancımız o kadar büyük olacaktır. Bu sihirli anahtarları iyice tanımalı, mutlaka ele geçirmeye çalışmalı, ele geçirdikten sonra da hiç bırakmamaya gayret etmeliyiz.

Onlar: Cesaret, Ümit ve Sabırdır.

Tanrı Yanılgısı - X

Ateist Evrimciliğin İkilemi

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

Geçen ayki sayımızda "Tanrı Yanılgısı" kitabının "Tanrı Neredeyse Kesin Olarak Yoktur" ana başlıklı 4. Bölümünü incelemeye başlamıştık. Ateist evrimciliğe yöneltilen en önemli eleştiri, canlılardaki her türün kendine özgü olağanüstü karmaşıklığındaki organ yapılarının bir tasarımcı olmaksızın nasıl oluşabildiğidir. "İndirgenemez Karmaşıklık" adıyla anılan bu eleştiride, gözün görmesi, kandan uçmayı sağlaması için bu organların bütün parçalarının tam olması ve önemli kusurlarının bulunmaması gerektiği öne sürülür. Örneğin, her şeyi yerli yerinde olsa bile mercekten yoksun bir göz ne işe yarar ki?!..

İNDİRGENEMEZ KARMAŞIKLIK

Bu önemli eleştirilere Dawkins'in kuşkusuz vereceği çok cevaplar var. Gözdeki mükemmelliğe mutlak değinmesi gerekir. Çünkü evrim teorisinin kurucusu büyük hayranlık beslediği Darwin bile gözün doğal seçimle oluşamayacağını ilk kitabı "Türlerin Kökeni"nde açıkça itirafa mecbur olmuştu. Dawkins,

Darwin'in bu itirafını aynen aktarır:
"Gözü, farklı mesafelere odaklamaya,

farklı miktardaki ışığı içeri almaya ve küresel, renksel sapmaları düzeltmeye yarayan eşsiz düzeneklerinin hepsiyle ele aldığımızda, bu organın doğal seçilimin etkisiyle meydana gelmiş olma olasılığı, dürüstçe itiraf ederim ki, bana son derece saçma geliyor."

Yazarın, Darwin'in içtenlikle ortaya serdiği bu itirafını yorumlayışı o kadar beklenmedik ve garip ki, dönüp bir daha okumak ihtiyacı duyuyor insan. Söylediği aynen şu:

"Darwin'in oldukça rahat görünen bu itirafı, aslında tumturaklı bir hiledir. Bu şekilde rakiplerini tam karşısına almayı ve zamanı gelip de yumruğunu attığında en güçlü etkiyi vermek istemişti. Bu yumruk elbette ki Darwin'in gözün kademeli olarak nasıl evrim geçirdiğini basitçe izah etmesiydi. Darwin 'indirgenemez karmaşıklık' ya da 'imkânsızlık dağına çıkan yumuşak eğim' ifadesini kullanmamış olabilirdi; ancak her ikisinin de temelini açıkça anlamıştı" (S 119-120)

Darwin'i Darwinden fazla savunmak herhalde böyle olur. O, gözün doğal seçilimle meydana gelebileceğini söylemenin son derece saçma olacağını açıkça ortaya koyuyor. Dawkins ise, bunu rakiplerini şaşırtıp yumruğu vurmak için Darwin'in bir HİLESİ diye yorumluyor. Sanki boks maçındayız. Sağ gösterip sol vuruyor demeye getiriyor.

Yazarın yukarıda "Olasılıksızlık Dağı"ndan söz etmesi de boşuna değil. 2006'da yayınladığı bir kitapta Dawkins, canlılardaki olağanüstü karmaşık harika düzenleri, zorlu dağlara tırmanma örneğiyle

açıklamaya çalışıyor. Nasıl ki sarp yamaçlarla, uçurumlarla, çıkılması imkânsız eğimlerle dolu bir dağa, ilk bakışta imkânsız gibi görülse de usta dağcılar, döne döne, bir tepeden diğerine giderek zirveye kadar ulaşıyorlar. Canlılardaki bu olağanüstü karmaşıklıkta organların aynı "Olasılıksızlık Dağı"na tırmanmak gibi doğal seçilimle aşama aşama oluşabileceğine bizleri inandırmaya çalışıyor.

Söz buraya gelince, milyarlarca yıllık evrim sürecini bir an için unutup, 530 milyon yıl önceki ilk 10 milyon yılda 5 gözlü, hortumlu Kambriyen Dönemi hayvanının doğal seçilimle nasıl oluştuğunun akla uygun bir açıklamasını da Dawkins'ten beklemek hakkımız. Haydi, milyarlarca yıllık uzun süreçte bir çaresini bulup. "Olasılıksızlık Dağı"na tırmanıp zirveye varıldığını, yani karmaşık organlarımızın bir tasarımcı olmadan aşama aşama oluşabildiğini bir an için kabul edelim. Jeolojik açıdan 10 milyon yıllık gibi çok kısa bir zaman diliminde bu 5 göz nasıl oluşuverdi, neredeyse birdenbire?!. Buna tırmanmak değil, paraşütle dağın tepesine inmek denir sadece...

Darwin'in göz itirafını noktalamadan önce, Dawkins'in bu konudaki bir yorumunu daha aktarmadan geçemeyeceğim:

"Olasılıksızlık Dağına Tırmanmak" kitabının 160. Sayfasında Dawkins, göz konusunda Darwin'in eşi Emma tarafından ortaya konan problemlerden etkilenmiş olabileceğini söyler. Çünkü "Türlerin Kökeni" kitabından 15 yıl önceki yayınlanmış bir makalesinde Darwin, insan gözünün: "Küçük ama her seferinde faydalı sapmaların aşamalı olarak seçilimiyle

elde edilmesi olasıdır." diye yazmış. Ama karısı Emma, buraya şöyle bir not düşmüş: "Büyük bir varsayım."

Herhalde karısı onu ikna etmiş olmalı ki, 15 yıl sonraki kitabında Darwin gözün doğal seçilimle oluşabileceğini söylemenin son derece saçma olacağını açıklıkla itiraf ediyor. Ancak kafası bu konuda yine çok karışık olmalı ki, kitabının yayınlanmasından epey sonra Amerikalı bir meslektaşına yazdığı mektupta, göz hâlâ tüylerini ürpertmekle beraber çözüm bulma beklentisini şöyle dile getiriyor: "Göz, bugün hâlâ tüylerimi ürpertiyor ama, bilinen ara kademeleri düşününce mantığım bana bu ürpertiye ortadan kaldırmam gerektiğini söylüyor..."

İKİLEMİN NEDENİ: MADDECİLİK

Darwin'in ortaya koyduğu, canlıların evrimsel gelişmesi teorisini destekleyen pek çok bilimsel olguyu geçen sayılarımızda gözden geçirmiştik. DNA'nın evrilebilir olduğuna, türlerden türlere geçilerek günümüzdeki 10 milyondan fazla birbirinden farklı canlılar âlemine ulaşıldığına inandığımı açıklıkla ortaya koymuştum. Darwin ve diğer ateist evrim-

cilerin ikilemi işte burada: Evrime içtenlikle inanmakla beraber, evreni yalnız maddeden ibaret gördüklerinden, bu oluşumun sadece çevresel olayların etkisiyle olduğunu sanmaları... Ve dolayısıyla evrimi sırf fizik, kimya, biyoloji ile açıklamaya çalışmaları... Tanrı ve O'nun buyruğundaki ilâhi kanunları uygulayan manevi varlıklar gündemlerinde yok. Bu durumda tasarımcı olmadan, işe akıl, plan ve hüner karışmadan dünyamızı dolduran birbirinden farklı binbir çeşit canlılar âlemini açıklamak için kırk dereden su getirme zorunda kalıyorlar...

Bütün bu çabalarına rağmen, onları içtenlikle dinleyen hattâ evrime de inanan biyoloji dışındaki derin düşünce sahibi aydın kişileri, bir tasarımcıyı, bir planlayıcıyı işe karıştırmadıklarından bir türlü ikna edemiyorlar. İşte Dawkins'in "Olasılıksızlık Dağına Tırmanmak" kitabından alıntılıdığım iki fizikçinin gazetelerde yayınlanmış mektupları. İlki Kraliyet Akademisi üyesi seçkin bir fizik bilgininden:

"Evrimi kabullenmekten başka seçeneğimiz yok. Bütün fosil kanıtları bunu işaret ediyor. Tartışmanın tamamı ise nedenle ilgili. Darwin nedenin rastlantı olduğunu iddia ediyor, yani nesiller nesilleri takip ettikçe, tesadüf eseri küçük varyasyonlar (çeşitlenmeler) oluyor. Avantaj elde edenler kalıyor, etmeyenler yok oluyor... Darwin bu sürece "Doğal Seçilim" adını verdi. Bir fizikçi olarak ben bunu kabul edemiyorum. Rastlantısal varyasyonların insan bedeni gibi harikulade bir mekanizmayı oluşturabilmesi bana imkânsız geliyor. Tek bir

örneği ele alalım, yani göz örneğini. Bu durumun kendisini yendiğini Darwin de kabul etmişti. Kendisi de, gözün basit bir ışığa duyarlı organdan nasıl evrimleşmiş olabileceğini anlayamadı. Ben kendim canlıların bir tasarım ürünü olduğu şeklindeki hipotezden başka bir alternatif göremiyorum. Ne hayatın kökeni ne de bu gezegenin milyarlarca yıllık varlığı boyunca ortaya çıkmış olan canlıların mükemmel bir şekilde birbirini izlemeleri standart fizikle açıklanabilir değildir. Fakat tasarımcı kimdi?.."

Diğer mektup California San Jose Üniversitesindeki bir fizik profesöründen:

"İzmir (Smyrna) İncirinin üremesini açıklamak için Tanrı'ya ihtiyaç var. Yavru yaban arısı kış boyunca bir yaban incirinin içinde hareketsiz yatıyor. Ancak yumurtalarını incirin yaz mahsulüne bırakmak için tam da doğru zamanda yumurtadan çıkıyor. Bu da meyveyi tozlaştırmak için gerekli. Bu işlemin tamamı kusursuz bir zamanlama gerektiriyor. Demek ki bunu Tanrı planlıyor. Tüm bu hatasız işleyen düzenin evrimsel rastlantıyla oluştuğunu düşünmek mantıksız... Evrimciler her şey kesin bir amaç ya da tamamen düşünülmüş bir plan olmadan rastlantı eseri ortaya çıkmış gibi davranıyorlar."

Bu içtenlikli mektuplardan da rahatlıkla anlaşılıyor ki, evrim teorisinin ikinci kurucusu Russel Wallace gibi Tanrı'nın doğal seçim kanunuyla canlıları geliştirdiğine kani olmadan işin içinden çıkmak imkânsiz görünüyor. Tanrı ve O'nun kanunlarını uygulayan yücelmiş ruhsal âlem varlıklarının evrendeki ve yeryüzündeki hünerli ellerini de hesaba katıp; yani hem evrim kuramı hem de tasarımı işe karıştırınca

açıklamalarımız daha da inandırıcı olacak. Bu ileriki yazılarımızın konusu.

BİR BİYOKİMYA PROFESÖRÜNDEN "EKSİLTİLEMEZ KARMAŞIKLIK" ÖRNEKLERİ

Biyokimya profesörü Michael J. Behe'nin 1996 yılında yayınladığı "Darwin'in Karakutusu" isimli 350 sayfalık kitabında değişik biyolojik olayların molekül düzeyinde geniş açıklamaları var. 1950'lerden sonra biyokimyadaki parlak gelişmelerin ışığında incelenen bu olayların biraz derinine inip de canlı bedenlerinde sayılamayacak çeşitlilikteki kimyasal moleküllerin ard arda karşılıklı etkileşimlerini görünce tek kelimeyle başımız dönüyor. Ve bir tasarım, bir akıl işe karışmadan bunların asla oluşamayacağına inancımız pekiyor.

Kitabın yazarı profesör de tam olarak bunu amaçladığını daha başlarda 21. sayfada şöyle açıklıyor:

"Eğer evrim hakkında bilimsel literatürü araştırıyorsanız ve araştırmalarınızı moleküler sistemlerin nasıl geliştiğine odakladıysanız, ürkütücü bir sessizlikle karşılaşacaksınız. Yaşamın karmaşıklığı karşısında bilimin onu açıklama girişimleri başarısızlığa uğramıştır. Moleküler sistemler, Darwinizmin evrensel hedefine ulaşmasının önüne geçilmez bir engel oluşturmaktadır. Bunun sebebini ortaya çıkarmak için çok sayıda ilginç moleküler düzenden bahsedeceğim. Ardından bunların rastgele mutasyon ve doğal seçim ile açıklanıp açıklanamayacağını sorgulayacağım..."

Yazar daha sonraki satırlarında Darwini sorgulamakla yaratılışçılığı desteklemiş olmadığını, Yarıtlışçıların Tevratdaki gibi her şeyin 10 bin yıl kadar önce yaratıldığı söylemine asla katılmadığını, milyarlarca yıllık mazimize inandığını önemle belirtmektedir. Ayrıca evrimci biyologların dünyayı anlamamıza büyük katkılar sağladığını, Darwin'in varyasyona dayalı doğal seçim mekanizmasının pek çok şeyi açıkladığına da inandığını söylemektedir. "Ancak" demektir "onun moleküler yaşamı açıkladığına inanmaktayım."

Profesör Behe'nin, biyolojik olayların moleküler düzeydeki işleyişini "Eksiltilemez Karmaşıklık" diye adlandırmasında nasıl haklı olduğunu anlayabilmek için, görmenin nasıl oluştuğu ve kanın nasıl pıhtılaştuğunun biyokimyasal aşamalarını çok kısa alıntılarla istiyorum. Sadece baş kısımlarını aktaracağım halde yine de başınızın döneceğinden eminim.

GÖRME NASIL OLUYOR: "Işık retinaya ilk kez düştüğünde bir foton 11-Cis-retinal adı verilen bir molekülle etkileşime girer. Bu molekül piko saniyeler içerisinde trans-retinali yeniden düzenler. Retinal molekülün şekil değiştirmesi sıkıca bağlı olduğu rodopsin molekülünü de şekil değiştirmeye zorlar. Proteinin şekil değiştirmesi de onun davranışını değiştirir. Metarodopsin II olarak adlandırılan bu protein Transdusin adı verilen başka bir proteine yapışır. Bu protein metarodopsin II ye bağlanmadan önce GDP adı verilen küçük bir moleküle sıkıca bağlıdır. Ancak transdusinin metarodopsin II ile etkileşime geçmesi sonucu GDP bozularak (yine transdusine bağlı olan) GTP'ye dönüşür..."

Kitapta bu anlatılanların daha iki katı kadar süren bir dizi moleküler olaydan sonra görmenin gerçekleştiği anlatılıyor. Çok şükür ki, siz bu satırları okurken bütün bunlar yüzlerce defa olup duruyor bile...

KANIN PIHTILAŞMASI: "İlerleyen birkaç sayfada kanın pıhtılaşması olayında görev alan proteinlerin katkı ve rolleri hakkında bilgi edineceksiniz.

Kan plazmasındaki proteinlerin yüzde 2 ila 3'ü fibrinojen adı verilen karmaşık bir proteinden oluşmaktadır. Fibrinojeni hatırlamak kolaydır, zira bu proteinler pıhtıyı oluşturan fibri (lif) üretirler. Ancak fibrinojen sadece pıhtı hammaddesidir. Diğer proteinlerin neredeyse tamamı pıhtının uygun zaman ve yerde oluşmasını kontrol ederler. Fibrinojen üç farklı protein çifti olmak üzere toplam altı protein zincirinden oluşmaktadır. Elektron mikroskobu fibrinojenin iki ucunda ikişer ve ortasında da bir tane yuvarlak şişlik bulunan bir çubuk şeklinde olduğunu göstermiştir. Yani fibrinojen, çubuğun ortasında fazladan bir ağırlık bulunan bir haltere benzemektedir. Normalde fibrinojen, okyanus suyundaki tuz gibi, plazma içinde çözülmüş durumdadır. Kanamaya sebep olan bir yaralanma ya da kesik geçekleşinceye kadar kanda sakince salınmaktadır. Kanama başlangıcında Trombin adı verilen başka bir protein, fibrinojendeki üç protein zincirinin ikisinden küçük parçalar keser. Fibrin olarak adlandırılan bu "kırılmış" proteinin yüzeyinde, kesilen parçaların örttüğü, yapışkan yamalar açıktır kalmıştır. Yapışkan yamalar diğer fibrin molekül parçalarıyla birbirini tamamlayıcı durumdadır.

Tamamlayıcı şekiller çok sayıda fibrinin tubulin ya da ton balığı konserve kutuları gibi, biraraya gelmesine imkân tanır. Ancak tubulinler baca gibi belirgin bir şekil oluştururken fibrinler birbirine rastgele yapışmaktadır. Fibrin molekülünün şekli nedeniyle uzun iplikler oluşmakta olup, bu iplikler birbirlerinin üzerinden geçtiği için kan hücrelerini yakalayacak bir balık ağı gibi ağ oluştururlar. Bu pıhtının başlangıç halidir. Bu ağ minimum protein kullanarak azami genişlikte bir alanı kaplar. Eğer topak şeklinde olsaydı, bu alanı kapatmak için çok daha fazla protein gerekcekti..."

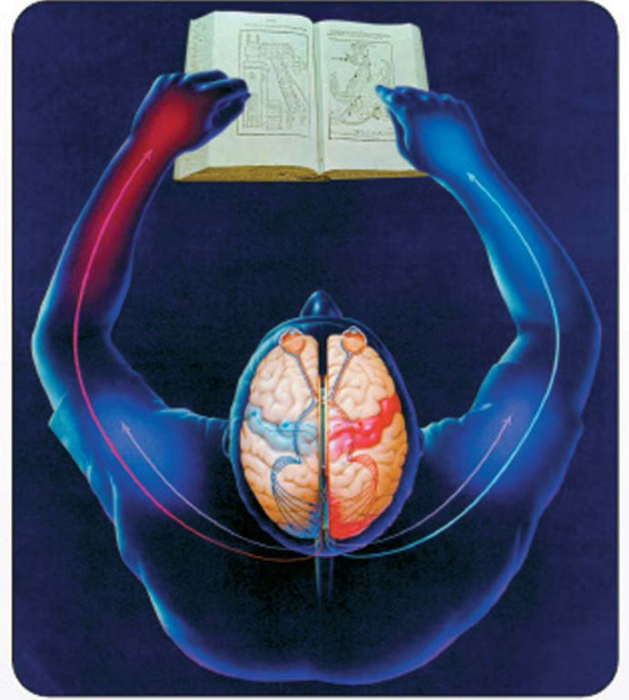
Buraya kadar belki satır atlayarak okurken bile yorulduğunuza eminim. Ne var ki, kanın pıhtılaşmasının tamamlanması için kitaptan daha beş sayfa moleküler reaksiyonlar okumanız gerekecektir.

Yine çok şükür ki, bir kaza sonucu parmağımız kanadığında bu çok karmaşık süreç hiç haberimiz olmadan süratle olup tamamlanıyor da, kan kaybından yaşamımızı yitirmemiz kendiliğinden önleniyor.

Profesör Behe kitabında bunlara benzer daha birçok biyokimyasal örnekler vererek bu "eksiltilemez karmaşıklık" taki düzeneklerin doğal seçimle, bir tasarlayıcı işe karışmadan kendiliğinden oluşamayacağını çarpıcı bir şekilde ortaya koyuyor. Kitabını "Evrim Teorisine Karşı Biyo-

kimyasal Zafer: Darwin'in Karakutusu" başlığıyla yayınlamakla beraber bence bir eksiklik bir tamamlanamamışlık yine de ortada duruyor. Çünkü karakutu Darwin'in teorisi değil, yorumu. Sürekli hatırlattığım gibi teoriyi onunla birlikte ortaya koyan Russel Wallace parapsikolojiyi de derinliğine incelediğinden yorumlarında Darwin'le taban tabana zıt görüşteydi. Şunu demek istiyorum: Çok yönlü olgularla desteklenmiş olan evrim teorisini reddetmekle bir yere varamayız. Wallace gibi hem evrimi hem de tasarımı birlikte ele alınca canlıların oluşma ve gelişmesini anlamamız ve yorumlamamız daha tutarlı olacaktır.

Gelecek sayımızda Tanrı Yanılgısı kitabının düşündürdüklerini aktarmayı sürdüreceğim.

Kendine Yabancılaşan İnsan

Güngör Özyiğit, Psikolog

Goethe'nin 'Büyücü Çırağı' isimli bir şiiri vardır. Ustasının biraz dışarı çıkmasından yararlanan çırak, ondan az buçuk işittiklerine güvenerek mucizeler yapmaya kalkışır. Eski püskü bir süpürgeye: "Haydi, kalk, emrim yerini bulsun. Evde ne varsa kap kaçak su ile dolsun." diye buyruk verir. Böylece olayı başlatır.

Süpürge aldığı emir üzere, elinde kova, dağ tepe aşır ırmağa. Daldırıp kovasını suya, döner eve

şimşek hızıyla. Bir saniyede gelir, bir saniyede gider. Sanki ışıkla yarış eder. Dolar ne varsa evde, kap kaçak, tekne. Fakat durmaz süpürge, su taşır ha bire. "Dur! Yeter artık!" der çırak "Yeter! Şu kovayı bırak!. Süpürge yine işinde gücünde, bu sözlere tınmaz. Çırak ise ustasının son sözlerini hiç hatırlamaz. Çaresiz kalır, çözemez bir türlü olayın gizini. Sövüp saymaya başlar bu kez, örtmek için aczini. O da sökmeyince, zorbalık kalır geriye. Aldığı gibi baltayı vurur süpürge sapının beline, fakat o ne? İki parça da kalkar yerden şipşak, birken olur sana iki uşak. Başlarlar ikisi birden hızlı bir koşuya, kovalarla eve su taşımaya, seller götürür her yeri. Suyla dolar oda. Tam çırağın boğulmasına ramak kala, usta yetişir imdada. Hemen üç tılsımlı sözle hâkim olur duruma:

Süpürge! Süpürge kalk!
Başını köşeye sok!
Senin burada işin yok!
Ve çırağına bir ders verir sonunda:
Sizin gibi cinleri
Bir amaç için ancak
Çağırır benim gibi usta biri!

BİLMEK VE BİLİNÇLENMEK

Bilgisizlik ve bilinçsizlik yabancılaşma olgusunun iki ana nedenidir. Biri, ilgili konuyu iyice bilmekten, diğeri konu içindeki kendi yerimizin ve görevimizin tam farkında olmamaktan kaynaklanır. O yüzden başlangıçta bize yararlı olabilecek olan güçler, denetimimizden kurtulduktan sonra bize yabancılaşır ve giderek bizi ezen zararlı güçler olmaya başlar.

"Büyücü Çırağı" şiirinin yabancılaşma konusunda bize öğrettikleri şunlar olabilir mi?

1. Başlattığımız olay her ne ise onu iyi bilmek..
2. Olay içindeki kendi durumumuzu iyi bilmek. Yani bilinçli olarak olaya girmek.
3. Olayı başından sonuna denetim altında tutabilmek..
4. Olay doğru ve iyi bir amaç için olmak gerek...

DENETLENEMEYEN GÜÇ

Her türlü denetlenemeyen güç ki, bunun altını çizelim, yabancılaşmaya yol açar. İnsan önce kendi içindeki güçlerin bilgisine ve bilincine varmalıdır. Harold Sherman 'Mutluluğun Anahtarı' kitabında içimizdeki yaratıcı güçten söz ederek "Her başarının anahtarı buradadır" der. Ve bilinçaltı yönümüzü her dilediğini yerine getiren Alâaddin'in lambasına veya güçlü kuvvetli bir uşağa benzetir. Gerçekten bilinçaltı aysbergin suyun altında kalan

kısmı gibidir. Eğer onun gizli ve sihirli kuvvetine kumanda etmeyi öğrenebilirsek, bu kudret bize istediğimiz her şeyi verecektir. Ne var ki, içimizdeki bu yaratıcı güç, akıl yürütme yetisinden yoksundur. O, iyi ile kötü arasındaki farkı ayırt edemez. Bu sorumluluğu bilinçli yönümüz yüklenmek zorundadır. Bilinçaltı, bilinçli zihnimizin kendisine verdiğini var gücüyle gerçekleştirmeye çalışır yalnız. Buna göre, başarıyı hayal edersek başarı kazanırız. Başarısızlığı düşünürsek, başarısızlığa uğrarız. Öyleyse düşüncelerimizden de sorumlu olduğumuzu bilmek ve bilinçaltı bahçemize kötü düşünce tohumlarını ekmemek gerek, sonunda kötülük biçmek istemiyorsak eğer. Yapılacak iş son derece yalın: Rahatlayıp gevşedikten sonra kendimizi bilinçaltı zihnimizin sinema perdesinde, ne olmayı, neler elde etmeyi düşünüyorsak öyle olmuş, o şeyleri elde etmiş olarak canlandırıp hayal etmek. Öylece bilinçaltı yönümüzün işleyişini kendi yararımıza yöneltmek. Çünkü biz ne düşünürsek, bilinçaltı onu işlemeye başlar. Harold Sherman, bilinçaltının bu mucizeleri nasıl yarattığı sorusunu şöyle yanıtlıyor: "Nasıl ki, elektriğin ne olduğuna dair köklü bir bilgiye sahip olmadığımız halde elektrik enerjisinin tesirlerini görebiliyorsak, aynı şekilde bilinçaltı da bilincin kontrolü altında belirebilen yaratıcı bir güce sahiptir. Bununla beraber elektrik hakkında onu kullanacak ve bir sürü yararlar sağlayacak kadar çok şey bilmekteyiz. Aynı şey, bilinçaltı zihnimiz için de doğrudur."

Demek ki, kendi güçlerimizin bize yabancılaşp, zararlı hale gelmesini önlemek için, iç güçlerimizin işleyiş ilkelerini bilmek ve bilincimizin denetimi altında onları kendi yararımız doğrultusunda kullanmak gerek.

NEVROZLAR

Nevrozlar da en geniş anlamda bir yabancılaşmadır. Zira nevrozlar para ve iktidar hırsı, seks düşkünlüğü gibi bir tutkunun kişiye egemen olup, onu avucunun içine alması ve onu kendi bütünsel benliğinden ayırmasıyla ortaya çıkar. Giderek dizginleri eline geçirip, kişiyi bir güç olarak yönetmeye başlar. Bu durumda tutku baş rolü almış, kişinin kahramanı tanrısı olmuş, kişi ona yenik düşmüştür. O artık tutkusunun tutsağı olmuş, benliğinin bütünü, varlığının bir parçasının buyruğuna vermiştir. Tutkusu güçlendikçe, benliği kuvvetten düşer ve nevroz dediğimiz sinir zafiyeti ile ruh sağlığını yitirir, kendine yabancılaşır. Görüldüğü gibi, insan varlığının denetiminden kurtulan bir parçası yabancılaşarak, benliğinin bütününe karşı çıkmış, kendine çevrilmiş silah gibi onu yenik düşürmüştür.

KARA SEVDA

Buradan daha yoğun bir aşk yaşantısı olan "Kara Sevda"ya geçelim. Bu yerli sinemada çok işlenmiş bir film konusudur. Bir erkek bir kıza sırılsıklam âşık olur. Bütün benliği ile ona tutulur. Gözü sevgilisinden başkasını

görmez. Sonra efendim, kız gönlünü bir başkasına kaptırır veya ailesi kızı başkasına verir. Zavallı kara sevdalı erkeğin dünyası kararır. O ki, ilk kez birini sevmiş ve ancak o kızı sevebileceğine, ondan başkası ile mutlu olmayacağına inanmıştır. Onun yerini kimse tutamaz. Hem artık onun kalbi de yoktur. Zira kalbini ona vermiştir. Sevgiyi bir kere yaşadktan ve bir başkasını sevme umudu da kalmadıktan sonra artık nasıl yaşanır? Öyle bir hayata yaşamak mı denir? Ya ne yapmalı? Kahramanımız bu acıya daha fazla dayanamaz, ölümü yaşamaya yeğ tutar ve canına kıyar. Öylece film acıklı bir şekilde son bulur. Ve seyirci bol gözyaşı içinde aşk üzerine saçma sapan düşüncelere dalar. Oysa şöyle bir yorum olaydaki sisi dağıtabilir belki: Kara sevdaya tutulan o güne dek kendi benliğinden kurtulup, bir başkasını sevecek ve onunla bir olacak yeteneği bulamamıştır kendinde. O bir açlığı, sevgi ve dostluk ilişkisi için duyduğu özlemin tümünü bir kıza aktarmıştır. Ve öylece onunla birlikte olduğu zaman yaşadığını sanmıştır. Gerçekte ise o sevgiyi değil, sevginin hayalini yaşıyordur. Bu gibiler içlerindeki tüm duygu yükünü sevdikleri kimsenin üzerine boca ederler. Öyle ki, sevdiklerini duygu yönünden zenginleştirirken kendileri farkında olmadan fakirleşirler. O yüzden sevdikleri onları bırakınca, bütün duygu kaynakları kurumuş gibi boşlukta kalırlar. Tutunacak dal bulamazlar. Çünkü az buçuk duygu dağıcığını da sevdiklerine aktarmışlardır. Artık kalpleri de yok ki, bir daha seve-

bilsinler. Aslında sevdiklerini değil de, sevme güçlerini yitirmiştir onlar. O kaynağın kendilerinde olduğunu ve tükenmediğini bilseler hiç öyle canlarına kıyarak büyük bir günah işlemeye kalkışır mı? Sevilen şu veya bu olmuş, hepsi bahane. Asıl kaynak, sevme gücü insanın kendinde. Mecnun Leylâ'yı yıllarca dışarıda aradı da en son onu içinde bulmadı mı?! Kendi gönül gücüne yabancılaşmaktan kurtulan halk ozanı, bakın ne güzel belirtmiş bu kitaplar dolusu gerçeği: Güzelliğin beş para etmez. Bu bendeki aşk olmasa.

AŞIRI KUŞKULU TIPLER

Yansıtma da yabancılaşmanın bir başka türü. Kuşkulu tipler vardır hani. Karısından kuşkulandır, karısının kendisini aldattığını sanır. Onun her sözün-

den ve davranışından kendince bir anlam çıkarır. Pireyi deve yapar. Her fırsatta hafiyeliğe çıkar. Karısını adım adım izler. Konuştuğu, selâmlaştığı erkeklerin listesini çıkarır. Giderek ruh sağlığı iyice bozulur, karısını kendisine ihanetle suçlamaya başlar. Alın size, kendi bilinçaltı güçlerinin tuzağına düşmüş, kendine yabancılaşmış bir kurban daha. Eğer o kendi içine dönüp bilinçaltına bir dalış yapabilseydi, kendi içindeki kuşkuların, aldatma düşüncelerinin pusuda beklediğini görecekti ve onları karısına yansıttığının farkına varabilecekti belki. O vakit, benliğinin bu vahşi, kontrolden kaçan yanını ele alıp, onu bilgi ve sevgi ile ehlileştirmeye çalışacaktı. Ne tuhaf insanın kendi güçlerinin başkalaşarak, ona karşı düşman bir güç olarak ortaya çıkması. Ve insan varlığının kendi kendine tuzak kurması.

ÇAĞIN HASTALIĞI: KANSER

Kanser de bir bakıma beden içindeki bir hücre grubunun, beden bütünlüğüne yabancılaşmış, ona düşman bir güç olarak ortaya çıkmasıdır. Bilindiği gibi bedenin genel uyumunun dışına çıkan, ona baş kaldıran ve denetimden kurtulan kanser hücresi, bir yandan anormal bir şekilde büyürken, diğer yandan bağlı bulunduğu organın görevine katılmaz. Ayrıca görev yapan sağlıklı hücrelerin besinlerine de el koyarak, onları da görev yapamaz hale getirir ve sonuçta ölüme sürükler. Bu arada habis (kötü) denilen bu hücreler hızla üreyerek, ölen normal hücrelerin

yerini almakta ve bütün organı iş yapamaz hale getirmekte ve bedeni içinden kurşunlamaktadır. Üstelik bu kötü anarşik hücrelerin kötülüğü, bağlı oldukları organ içinde de kalmamaktadır. Çıkardıkları (içki, uyuşturucu madde gibi) çıldırtıcı salgılarla diğer organlarda da baştan çıkmaya hazır hücreleri ayartmakta, bu salgılar yoluyla elverişli buldukları organlara atlamalar (metastaz) yapmaktadırlar. Böylece gitgide yayılan, bedenin görevlerini aksatan, kendi hakları ile yetinmeyip, diğer hücrelerin besinlerini de sömüren bu kanserli hücreler, kör bir bencillikle "hep bana, hep bana" tutumu içinde boyuna şişip büyürlerken, diğer taraftan beden günden güne erimektedir. Ve sonuçta bütün beden kanser hücreleri de dâhil ölmektedir.

OBSESYON

Obsesyon yabancılaşmaya bir başka örnektir. Dünyadan göçen bir varlık, dünyayla ilgili doyurulmamış istek ve tutkularını gidermek için kendine dünyada bir kapı, yani insan arar. Ve böyle birini bulduğunda onun eksiklerinden, tutkularından da yararlanarak kendini o kişiye önemli, ünlü biri olarak tanıtır. Ve kendisi gibi biriyle ilişki kurduğu için onun da önemli biri olduğunu vurgular. Gelecekle ilgili hoş vaatlerde bulunur. Bunlar obsede varlıkların dünyadaki bedenli kişiyi yavaş yavaş ele geçirme taktikleridir. Konu ile ilgili yeterli bilgisi ve gelen varlığı denetleme gücü olmayan kişi, farkında olmadan bedensiz varlığın kontrolüne

girer. Bedensiz varlık, kendini iyice kabul ettirdikten sonra, onun ruhuna, aklına ve bedenine egemen olur. Onu kendi istekleri doğrultusunda robot gibi kullanmaya başlar. Kişinin özgürlüğü tamamen elinden alınmıştır. Obsede edenin egemenliği arttıkça, dünyadaki insanın benliği bütünüyle silinmektedir. Ve kendisi tamamıyla bir başka varlığın buyruğuna girmektedir. Artık yaşadığı kendi hayatı değildir. Kendi adına bir başkasının hayatını yaşamaktadır. Kendinden çıkmış, kendine yabancı bir varlık olmuştur. Yaşamayı zorlaşmış, hastalıklı bir hal almıştır. Böyle bir hastalığın iyileşme yolu, o kişiye önce konu ile ilgili bilgi vermek, sonra o bilgi içindeki kendi durumunun bilincine varmasını sağlamak. Ve yine o kişiyi yeterli bilgi silâhlarıyla donatıp, durumunu değiştirme yolunda çabaya girmesi için gerekli güç ve cesareti vermek olabilir.

ÖLÜM ÖTESİ YABANCILAŞMA

Yabancılaşma öldükten sonra da insanın yakasını kolay kolay bırakmaz. Bilindiği gibi, ölüm olayı ile spatyuma (âhirete) göçen bir ruh önce bir şaşkınlık (teşevvüş) dönemi geçirir. Maddi baskılardan kurtulmuş ruhun hayal gücü yeteneği iyiden iyiye artmıştır. Burada ruh bir süre iradesi ile hayal gücünün yarattığı olaylar içinde yüzer. Bu duruma "kendiliğinden tahayyül" denir. Spatyomun maddi ortamı dünya maddesine oranla çok ince tertipte olduğundan, düşünce ve tahayyül oradaki maddeleri anında şekillendirir.

Ve öylece ruh kendi hayal dünyasının yarattığı mizansenler içinde yaşar. İçindeki korkular, nefretler, kızgınlıklar çeşitli umacılar kılığında karşısına dikilir. Fakat o, bütün bunların kendi hayal gücünün ürünleri olduğunu bilmez. Başka güçler tarafından kendine bir ceza olarak uygulandığını sanır. Yani kendi iç güçleri ona yabancılaşmış, düşman bir hâle bürünmüştür. İşte insanın kendi güçlerinin ona karşı, onu ezen, baskı altında tutan bir hâle gelmesi yabancılaşmanın en tipik belirtisidir. Neden sonra ruh, bu aymazlık uykusundan uyanır, olayların kendi istenci (iradesi) ve hayal gücüyle oluştuğunu farkederek, olguyu kaynağında yakalar, denetimi altına alır ve olaylara dilediği yönde yol verir. Görüldüğü gibi, yabancılaşma hayatın her alanında, hattâ ölümden sonra bile varlığını sürdüren bir olgu.

BİR ÖYKÜ

Hayatımızı özümüzü geliştirip yüceltme yolunda değil de, bir takım küçük istek ve tutkularımızın peşinde koşarak tüketmek, ömür sermayemizi kalıcı olmayan, boş ve geçici değerler uğruna hebâ etmek de başlı başına bir yabancılaşma konusudur. Maupassant'ın "Gerdanlık" öyküsü bunu ne güzel vurgular: Fakir bir memurla evlenerek yoksul bir hayat sürmekte olan güzel bir kadın, bir bayramda şık görünmek isteğiyle zengin bir dostundan ödünç bir gerdanlık alır.

Gerdanlık kaybolur. Kocasıyla neleri var, neleri yok satıp savıp bir gerdanlık alırlar ve getirip, olandan hiç söz etmeksizin sahibine verirler. Zavallı yoksul karı koca borçlarını ödeyebilmek için on yıl didinmek zorunda kalırlar. Güzel kadın kocar ve çirkinleşir. Bir gün rastladığı zengin dostu onu bu durumda görünce dehşete düşer. Kadın da on yıldır çekmekte oldukları çileyi ona açıklar. O zaman anlaşılır ki bu hayat boşuna harcanmıştır. Çünkü kaybolan gerdanlık kalp, yalancı ve her türlü değerden yoksundur. Öykü deyip geçmemek, hayatımızı sağlam esaslar üzerine kurmak gerek.

Sözün kısası yabancılaşmanın aşılması, bir bilgi ve bilinç işi. Sadece bilmek yetmez. Bilinç, bilmekten fazla bir şeydir. Bir bilgi içindeki kendi yerimizi ve durumumuzu saptamak, görev ve sorumluluklarımızın farkına varmaktır. Bir durumu bilmek onu yorumlamaktır sadece. O durumla ilgili bilinçlenmek ise, söz konusu durumu değiştirmek için çabaya girişmek demektir.

Karma ve Reenkarnasyon - V

Ruh, Beden ve Hastalık İlişkilerimiz

Çeviren ve Derleyen: Zühal Voigt

Bilimin Çözemediği ile Beden Uğraşır

"Bedende her ne oluyorsa, bunu bilimimizde yani ruhsal yanımızda da yaşıyoruz. Parmağımıza çekici vurduğumuz zaman, parmağımızın acıdığını söyleriz.

Bu ifade tam doğru değildir çünkü acı yalnızca bilinçte meydana gelir, parmakta değil. Bu durumda biz sadece, ruhsal izlenimimiz olan acı hissini parmağa aksettirmiş oluruz.

"Madde, dolayısı ile beden de, her zaman yalnızca projeksiyon perdesi olarak işlev görür ama hiçbir zaman, sorunların ortaya çıktığı yer değildir, dolayısı ile de sorunların çözülebileceği yer de değildir.

Yukarıdaki sözlerle, Alman reenkarnasyon araştırmacısı ve mistiği Thorwald Dethlefsen, geçen

sayılarımızda incelemeye başladığımız hastalık, ruhsal yaşam ve reenkarnasyon ilişkilerini açıklamaya devam ediyor. Dethlefsen'e göre, bedenimizde ortaya çıkan arızaların ve hastalıkların gerçek nedeni ruhsal yaşamımızdadır. Dualite

prensibi üzerine kurulmuş olan dünyamızda, bilincimiz sürekli bir çatışmaya maruz haldedir, devamlı şartlardan birini, gideceği yollardan birini seçmek durumdadır. Seçtiğimiz yol üzerinde giderken, başka bir olanağı hep dışarıda bırakırız. Bu şekilde hep bir yanımız eksiktir. Biz bu eksikliği hissetmesek bile, o bilinçaltımızda var olmaya devam eder. Kişi, içinde yaşayan çatışmaları bilincine taşımaya, onlara çözüm bulmaya çalışmazsa, onları bastırır ve yok sayarsa, bilinçteki bu çatışmalar bedensellikte ifadesini bulur ve ilk olarak iltihaplar ve iltihaplı hastalıklar halinde kendilerini gösterirler.

İltihaplar, insan bedenindeki soğuk algınlığından, zatüree, kolera ve çiçek hastalığına kadar uzanan geniş bir yelpazede yer alan patolojik süreçlerin, en sık rastlanan temelini teşkil ederler. Bir iltihaplanmanın oluşması için bedende düşman niteliğindeki bakteri, virüs veya toksinlerin sayılarının artması ve bedenin savunma sisteminin onlarla başedemez durumda olması gerekir. Bu mücadeleyi sonuçta ya savunma sistemi, ya da yabancı düşmanlar kazanacaktır. Dethlefsen bu esnada geçirilen evreleri de şöyle izah ediyor:

"Yabancı güçlerin (bakteri, virüs) bedene nüfuz etmesi, birçoklarının sandığı gibi onlara değil, aslında bedenin onları almamak için gösterdiği dirence veya dirençsizliğe, yani savunma sistemine bağlıdır. İltihaplanma olayında da sorun, yine birçok sterilite fanatiklerinin sandığı gibi, bakteri veya virüslerin ortamda mevcut olup olmamasında değil, onlarla birlikte yaşayabilme

yeteneğindedir. Bu gerçeği, bilinç alanına aktarabiliriz. Bu alanda da önemli olan, insanın mikropsuz, sterilize yani çatışmasız bir dünyada yaşayabilmesi değil, aksine çatışmalarla yaşayabilecek durumda olabilmesidir. Bedenin savunma sisteminin ruhsal olarak yönetildiği konusu da, bugün müsbet ilimciler tarafından daha yakından araştırıldığından, daha uzun boylu açıklanmasına gerek yoktur. Sonuç olarak demek oluyor ki, kim bilincini içindeki çatışmalara açık tutmazsa, bedenini çatışma alanı olarak açmak zorunda kalmaktadır. Çatışmayı yaratan bakteri ve mikroplar bedenin; tıbbın "daha küçük dirençli" diye nitelediği ve doğuştan veya kalıttan dolayı zayıf olduğunu düşündüğü bölgelerine yerleşirler. "

Okuyucuya şu ana kadar belki çok fazla benzetme ve teori olarak gelebilecek bu düşünceler, Dethlefsen'in bundan sonraki açıklamalarından sonra daha belirli bir şekilde anlam kazanmaktadır:

"Beden, bilincin görünür şekildeki ifadesidir. Tıpkı bir evin, mimarının tasarısının görünür bir ifadesi olduğu gibi. Tasarı ve tezahürü, bir fotoğrafın negatifiyle ilişkisinde olduğu gibi, birbirlerinin aynısı olmadan, birbirlerinin tam karşılığıdır. Böylece, bedenin her bir bölümü ve her bir organı, belli bir ruhsal içeriğin, bir duygunun veya belli bir sorun alanının karşılığıdır. Her insan, o anki durumu, şimdiye kadarki öğrenim seviyesinin bir ifadesi olan belli bir bilinçle dünyaya gelir. Gelirken de belli bazı sorunlu bölgelerin örneğini de beraberinde getirir. Bu örnekteki sorunların ortaya çıkarılarak çözülme yoluna

gidilmesi de, onun bu yaşamındaki kaderini belirleyecektir. Bu sorunlu örnek onun karakteridir ve karakter kalıtımla veya çevre etkileriyle oluşmaz, o birlikte getirilir ve enkarne olan bilincin ifadesidir.

Tıbbın "daha küçük dirençli" olarak vasıflandırdığı organ veya beden parçaları da, dünyaya gelirken birlikte getirilen sorun örneğindeki çözülecek unsurları, şayet insan bu organa uyan ruhsal sorunu bilinçli olarak çözmeye çalışmazsa, beden düzeninde üzerine alması gereken organ veya bölümdür. "

Buraya kadar söylenenleri toplarsak, insan olarak dünyaya belli bir bilinç modeli ile geldiğimizi, bedenimiz bilincimizin maddedeki tezahürü olduğundan, bilincimizdeki beraber getirdiğimiz modeli bedenimize de aksettirdiğimizi anlıyoruz. Bu durumda bazı organlarımız, tekâmül düzeyimize göre mevcut olan sorun modelimize uygun olarak, bazı hastalıklara karşı özellikle duyarlı oluyorlar. Yani bunu, tekâmülümüz gereği öğrenmemiz gereken konularla ilgili organlarımızın, diğerlerinden daha hassas olduğu şeklinde de ifade edebiliriz. Bilinç düzeyimizdeki sorun ve çatışmaları farkına vararak çözme yoluna gitmediğimiz takdirde de, bu modelle ilgili organlarımızın hastalanması için gerekli ortamı bizzat yaratmış oluyoruz. Bu takdirde, ruhsal tarafımızca yönetilen savunma sistemimiz bu noktalarda zayıflık gösteriyor ve ortamda zaten mevcut olan bakteri, mikrop ve toksinler de varlıklarının gereğini yerine getirerek, bu organlarımızı hasta ediyorlar.

Bedeniniz Aynanızdır

Daha önceki sayılarımızda da değindiğimiz gibi, Dethlefsen'e göre hastalıklar, yaşamımızda tesadüfen meydana gelmiş ve mutlaka ortadan kaldırılması gereken kötü unsurlar olmayıp tersine, tekâmül yolumuzda belli bir görev yerine getiren ve bizim gelişip ilerlememize neden olan yaşam yollarıdır. İnsanlar çatışmalardan ve hastalıklardan bir şeyler öğrenir, gelişirler. Bir sorunun çözümünde insanın bedensel ve ruhsal yönleri el ele çalışırlar. Sorun bilinçte çözülememişse, beden yardımcı olarak devreye girer, geçirilen hastalıklardan öğrenilenler bilince aktarılır. Hastalığın öğrenme etkisi bilincin sorunu çözmeye tam yardımcı olamamışsa, sorun yeniden bedensel düzeye iner ve bu bilinç sorunu ve çözümünü tam olarak kavrayana kadar devam eder.

Bu noktada Dethlefsen'in sözünü ettiği "çatışma" kavramının anlamını doğru anlamamız gerekir. Kastedilen, insanlar arasındaki kavgalar, savaşlar, kötülükler değildir ve bu teoride çatışmanın önemli rolü belirtilirken, insanların birbirine kötü davranması, hırgür içinde olmasına onay verilmemektedir. Buradaki çatışma, yaşamda insanın yoluna sürekli çıkan dualitenin yarattığı seçme zorunluğu ve her zaman yalnızca tek bir seçeneği tercih edebilmenin, bir yol için karar verebilmenin ve diğerlerinden vazgeçmiş olmanın yarattığı, insanın içinde meydana gelen ruhsal çatışma, daha başka bir deyimle, diğer deneyim yollarını bir kenara koyarak ilerleme zorunluğunun yarattığı bir gerilim ve güdümdür. Bu çatışma insanın doğasında mevcuttur ve

yaşam bu çatışma üzerine kurulu olduğundan, biz farkına varsak da varmasak da, her zaman için her yerdedir. Bunu, tekâmül etmemiz için önümüze serilmiş olan çeşitli olanakların birbiriyle rekabetlerinden doğan bir yarış ortamı olarak da düşünebiliriz.

Dethlefsen, her şeyin kaynağı ve sebebinin ruhsal düzeyde olduğunu tekrar ederek şöyle söylüyor: "İnsan olmak, bilinçte gerçekleşir ve beden aynasına akseder. Durmadan aynayı parlatmak, o aynaya aksetmekte olanı hiçbir şekilde değiştirmez. Biz artık, akseden sorunların sebeplerini ve çözümlerini aynada aramaktan vazgeçmeli ve aynayı, içinde kendimizi gerçekten tanıyabilmek için kullanmalıyız."

Hastalıklar ve Bilinçteki Gerçek Sebepleri

İltihaplı hastalıkların, ruhun çözmesi ve öğrenmesi gereken sorunları kavrayamaması üzerine, bedeninin ruhun bir aynası olması sebebiyle, bu sorunlara karşı hassas olan organ ve bölgelerinde baş gösterdiğini, şimdiye kadar anlatılanlardan öğrendik. İltihaplı hastalıkların, sorunların bedende tezahürünün ilk basamağı olduğu da, daha önce söylendi. Şimdi, hangi organlarımızda ortaya çıkan hangi rahatsızlık ve hastalıkların, ruhumuzun öğrenim planındaki hangi unsurlara işaret ettiği konusunu irdelemeye çalışacağız. Dethlefsen bu konuyu uzun ve çok faydalı açıklamalarla ele alıyor, biz ise yer darlığı sebebiyle ne yazık ki özetleyerek, belki birçok önemli pasajları atlayarak vermek zorundayız. Bu yüzden konuyu önce bir liste halinde

ortaya koymayı ve sonra bazı açıklamalar getirmeyi deneyecek ve buna rağmen anlaşılır olabilmeyi umacağız. Bunun için de, hastalık türlerini sıralayarak, bu hastalıkları yaşadığımızda, karşılığında kendimize sormamız gereken soruları bulmaya çalışacağız:

* **İltihaplı hastalıklar (maddeleşmiş çatışma):** Yaşamımda önünden kaçtığım, görmediğim, görmekten kaçındığım veya kendime itiraf etmediğim ne gibi iltihaplar, çelişkiler, tezatlar, sorunlar var? (Bu maddedeki sorular, iltihaplar bedendeki tezahürlerin ilk seviyesi olduğundan, daha ziyade genel anlamda)

* **Alerjik hastalıklar (maddeleşmiş agresyon):** Neden agresyonlarımla bilinçimde baş edemiyorum, hangi yaşam alanlarından korkuyorum ve onlardan kaçınıyorum, alerjilerim hangi konularda, alerjilerimi çevremi yönetmek için kullanıyor muyum, sevgi yeteneğim ne durumda? (Dethlefsen, alerjilerin, hemen her şeyi düşman ilan eden savunma sisteminin her şeye karşı savunmaya geçmesi ve agresifleşmesinden (saldırılanlaşmasından) kaynaklandığını ve bunun da hastanın kendi açık veya gizli agresifliğinden oluştuğunu ileri sürüyor.)

* **Solunum sistemi hastalıkları (yaşamın özümlemesi) :** Nefesimi kesen nedir, neyi içime çekmek, almak istemiyorum, neyi vermek istemiyorum, neyle temas etmek istemiyorum, yenilikten korkuyor muyum? (Nefes alıp verme, bir alış verişin ritmidir ve nefes bizi genelde dış dünya ile bağlayan unsur olduğundan, dış dünya ile temastaki korkularımızı bu alanlarda tezahür edebiliyor. Dethlefs-

sen, soğuk algınlığı, grip gibi hastalıkların da, gündelik yaşamın veya özel yaşamımızın stresiyle başa çıkamadığımız durumlarda tezahür ettiğini söylüyor.)

*** Mide ve Hazım Organları Hastalıkları:** Neyi yutamıyorum veya yutmak istemiyorum, neyi içime atıyorum, neye ekşiyorum, kızıyorum, agresifliğimi nasıl ifade ediyorum, hiçbir sorunun olmadığı, sadece sevilip bakılacağım bir cennet mi özlüyorum? (Özellikle mide rahatsızlıkları olan insanlar, duygu dünyalarını tetkik etmeliler, çünkü hissetmek yeteneğini bilinçlerinden uzaklaştıranlar, bu yeteneğin mide tarafından üstlenilmesine neden oluyorlar. Bu takdirde mide fiziki yiyeceklerin yanında, duygusal izlenimleri de hazmetmek durumunda kalıyor. Ayrıca, agresyonlarını ifade edemeyenler, mevcut çatışmalardan kaçanlar, sorunları sağlıklı bir bilinçle çözmek yoluna gitmeyenler de, midenin devreye girmesini sağlıyorlar. Bunlar midede fazla asit üretimi şeklinde ortaya çıkıyor. Dünyanın doğal mücadele ortamından kaçıp sığınacak güvenli yer özlemi içinde olanlar mide rahatsızlıklarına yakalanabiliyorlar.)

*** Karaciğer hastalıkları:** Hangi konularda doğru bir değerlendirme yapamıyorum, kaldırılabileceğim veya benim için zehir olabilecek şeyleri nerelerde ayırt edemiyorum, hangi konularda normal ölçüleri aşıyorum, güven eksikliğim mi var?

*** Göz hastalıkları ve kusurları:** Neyi görmek istemiyorum, olaylar içinde kendi durumumu görmekten mi kaçınıyorum, her şeyi tüm çıplaklığıyla

görmekten mi korkuyorum, kendi görüş açım kendimi bilmeme engel mi?

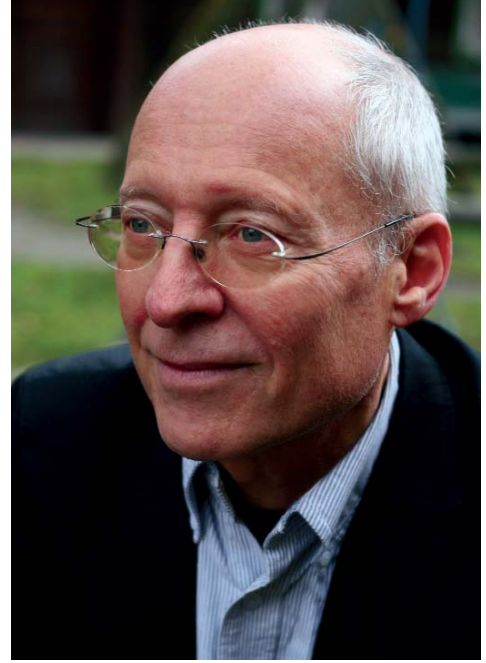
*** Başağrıları:** Kafamı neye yoruyorum, yükselme hırsı içinde miyim, inatçı mıyım, hareket etmek yerine düşünmeyi mi yeğliyorum? (Dethlefsen migren tarzındaki başağrılarında, seksüel yaşama karşı taşınan duruşun da rolü olduğunu ifade ediyor.)

*** Deri hastalıkları:** Kendimi başkalarına karşı çok mu sınırlandırıyorum, insanlarla temastan kaçınıyor muyum, kendimi izole mi ediyorum, bunu yaparken acaba yakınlık isteğimi mi bastırıyorum, bende sınırları aşip ortaya çıkmak isteyen nedir, cinsellik mi, ihtiras mı, saldırganlık mı, coşku mu? (Örneğin sedef hastalığı gibi bir cilt rahatsızlığı, kişinin kendisini her şartta ve her şekilde dış âleme karşı sınırlandırmasından ve ruhsal yaralanmalara karşı olan büyük korkusundan husule geliyor.)

*** Kalp hastalıkları:** Kafam ve yüreğim, yani akıl ve duygu dünyam denge içinde mi, duygularımı yeterince ifade edebiliyor muyum, tüm yüreğimle yaşayıp sevebiliyor muyum, yaşamım canlı bir ritimle mi yoksa sert ve hareketsiz bir takt temposuyla mı cereyan ediyor, kalbimin sesini dinliyor muyum?

*** Böbrek hastalıkları:** Partnerimle ne gibi sorunlarım var, eski sorunlara takılıyor ve yaşamın akışını engelliyor muyum, partnerimin davranışlarında kendimi bulabiliyor muyum, partnerimin yanlışlarını yalnızca onun sorunları olarak mı görüyorum? (Dethlefsen'e göre, böbrekler bedende, bir insan olarak

partnerle olan ilişkileri temsil ediyorlar. Kısaca izah etmeye çalışırsak, bizler polarite dolayısı ile kendi bütünlüğümüzün idrakinde değiliz. İdrakinde olduğumuz bölümümüzü "ben" diye adlandırıyoruz. Diğer bölümümüz ise bizim "gölge" ya da gölgede kalan yanımız. Yine Dethlefsen'in ilginç tezine göre, bizler gölge yanımızın en üst katmanlarında bulunan özellikleri taşıyan insanlara âşık oluyoruz. Partnerimizle olan ilişkimizde, ondaki bu özelliklerle haşır neşir olurken, aslında kendimizde olan unsurlarla yüzleşiyoruz. Bir başka deyişle partnerimiz bize, gölge yanımızdaki gerçeklerimizi idrak edip, onları bilincimize katmamız konusunda, dolayısıyla kendimizle birliğe gitmemiz yolumuzda yardımcı olan varlıktır.)

Ruediger Dahlke

* **Kulak hastalıkları:** Neden birini dinlemeye hazır değilim, kime veya neye itaat etmek istemiyorum, egom ve tevazum denge halinde mi?

* **Uykusuzluk hastalığı:** Güç, kontrol etmek, akıl ve gözlemlenebilirlik gibi unsurlara ne kadar bağlıyım? Bir şeyi bırakabiliyor muyum, elimden çıkarabiliyor muyum? Özveri yeteneğim ve temel güven duygum ne seviyede? Ölümünden ne derecede korkuyorum? (Dethlefsen, kısaca anlatırsak, uykusuzluk çekenlerin, genelde her şeyi elinde tutmak, her şeyi kontrol altında bulundurmaya arzusunda olanların, kendisini olaylara ve gidişata bırakamayan insanların sorunu olduğunu ve ölümden korkma hissinin de, bilinç altından uykusuzluk konusunda iş başında olduğunu ifade ediyor.)

araştırmacısı Dethlefsen'in ele aldığı tüm hastalık ve rahatsızlıkları inceleyemedik, aralarından birkaçını örnek olarak seçtik ama hastalıklarımız, beden ve ruh ilişkilerimiz, karmamız ve hayat planımız konusunda Dethlefsen'in ortaya attığı tezler ve açıklamaların küçük bir kısmına ana hatlarıyla değindik. Konuyu derinlemesine inceleyemediğimiz halde, hiç değilse kısaltılmış bir bilgi özeti verebildiğimizi umut ediyoruz. Bu bilgilerin ışığı altında, belki de bazılarımızca, hastalıklarımızı başka gözlerle görebilmek mümkün olabilir.

Gelecek sayılarımızda reenkarnasyon konusunu başka araştırmacıların kalemlerinden takibetmeye devam edeceğiz.

Alıntılar: Krankheit als Weg (Thorwald Dethlefsen ve Rüdiger Dahlke)

Elbette ki bu sayfalarda Reenkarnasyon

Ömer Hayyam

Hayatı, Eserleri, Felsefesi - II

Derleyen: Nihal Gürsoy

*Geçen sayımızda yaşamı ve eserlerine ait bilgileri paylaştığımız
Ömer Hayyam'ın rubailerinde
tüm çelişkileriyle dünya ve yaşam vardır.*

Yaşadığı dönemin tüm çarpıklıklarını, din adına zulmeden softalarını, bilgisini sonsuz sanan âlimlerini, yalan ve riya ile bir yere geldiğini zannederek hükmedenleri açıkça ve korkusuzca eleştirir. Onun dörtlüklerindeki duygu, düşünce ve ifadelerin halkın vicdanını temsil ettiği ve bu nedenle de tamamen halka mâlolduğu, gerek kendi döneminin gerekse daha sonraki yüzyılların düşünce ve edebiyat insanları tarafından kabul görmüştür. Bu görüşlerden bazılarını kısaca değinelim.

HAYYAM HAKKINDA

Nihad Sami Banarlı: "Rubai tarzının altın devri, milâdî XI asır sonlarında, Büyük Selçuklu İmparatorluğu zamanıdadır. Çünkü İran edebiyatının rubai şairi Hayyam, dünyaca tanınmış rubailerini bu devirde yazmıştır. Hayyam, rubai tarzına ölmezlik kazandırmıştır".

(Resimli Türk Edebiyatı tarihi, fasikül 3, S: 200)

A.Kadir: "Hayyam, insana önem verir. İnsanın özgürlüğüne önem verir. Alçakgönüllülüğü, olduğu gibi görünmeyi, fikir ve vicdan özgürlüğüne bağlanmayı, yiğit bir yürek taşımayı, yalandan ve ikiyüzlülükten öğrenmeyi, insanın insana kulluk etmeden yaşamasını öğütler."

Bir ekmek kapısı aç bana,
Bir geçim yolu bulayım
Kula kulluk etmeden.

"Hayyam söylüyor bunu. Bu ses, 12.

yüzyıl imanının sesi.. Tertemiz, ak yüreğini dünyaya bir gökyüzü gibi açmak, insanoğlu için varını yoğunu harcamak, galiba yalnız Hayyam gibilere, büyük ozanlara, büyük sanatçılara vergi."

Tanrı gibi gökyüzüne uzanabilseydim,
Canına okurdum şu feleğin canına.
Bir dünya kurardım gönlümce yepyeni,
Ey insan derdim, ey insan,
Dile benden ne dilerse.
(Bugünün diliyle Hayyam)

Asaf Hâlet Çelebi: "Görünüşe bakıp da rubailer hakkında hüküm vermek icap etseydi Hayyam'ın derbeder, sefil ve biçare bir sarhoş olduğunu kabul etmek gerekecektir. Halbuki bu şairin hayatı gayet derli toplu, ilim sahasında otorite sahibi. Hattâ büyük bir ilim kurulunun başında, matematik ve astronomi alanında zamanımıza kadar ehemmiyetini muhafaza etmiş bir eser sahibi, ağırbaşlı, değerli bir insan olduğunu gösteriyor. Böyle bir insanın sarhoş saçmalarıyla uğraşmayacağı besbellidir. Şu halde, şiirlerinde geçen şarap, bir sembol, kötümserliğe karşı bir panzehir, hür insanların düşüncelerini saran bir huzur hissini timsali sayılmalıdır."

Sabahattin Eyüboğlu: "Hayyam'ın doğduğu ve öldüğü yer nerede olursa olsun, dörtlükleri kültürün, dolayısıyla doğruluğun en ileri olduğu yer neresi ise oralıdır. Ne mutlu düşündüğünü onun kadar rahat söyleyebilene." (Bütün dörtlükler)

Server Tanilli: "Bir Ömer Hayyam vardır; Büyük Selçuklu Sultanlarının çağdaşı olan ve tanrıtanımayan bir görüşle kaleme aldığı o nefis rubailerin unutulmaz şairi, değerli bir matematikçi ve astronomdur da aynı zamanda." (Yüzyılların Gerçeği ve Mirası II)

Rüştü Şardağ: "Hayyam için asıl sorun içip içmemek değil, yüzyıllarca büyük günahların hepsini yüzleri kızarmadan işledikleri halde İslâm dinini "namaz kıl, oruç tut, içki içme" gibi ilkelerde toplama çalışan görevci, çıkarıcı Müslümanlık adına öğüt vermekten utanmayanlara karşı, "keşke günahlar içkiden ibaret olsaydı" demektir. Kısaca, ne durmadan içmek, ne de ağzına içki koymamış olmak. Her iki görüşü de Hayyam'a yamayamayız. Bütün bunların yanında, Doğu'da görüp iğrendiği, kahrettiği olaylar karşısında, içkiye çağrının eylemsiz bir direniş anlamına geldiği de unutulmamalıdır." (Bütün Yönleriyle Hayyam Rubailer)

Rıza Tevfik Bölükbaşı: "Hayyam'da tıpkı eski Yunanlılar ve özellikle Sokrat gibi düşünüyordu. Felsefeyi bir salon eğlencesi ya da bir düşünce jimnastiği anlamıyordu. Bu dünyada bizi mutlu edebilecek olan yaşam ilkesini bize öğretecek uygulamalı, ciddi ve en faydalı bilim olarak tanıyordu." (Ömer Hayyam ve Rubailer)

Abdülbaki Gölpınarlı: "Hayyam iyiliğe aşiktir, benliğe, bencilliğe, kibre, nekesliğe (cimrilik) düşmandır. Ehil kişiyle düşüp kalkmayı, ehil olanın sunduğu zehir bile olsa içmeyi, ehil olmayanın elinden şerbet bile içmekten

sakınmayı öğütler. Kimseyi incitmemeyi, aciz kişilerin gönüllerini ele almayı, hatırlarını yapmayı, yüklerini yüklenmeyi söyler. İnsanlara ne yapıyorsan onlardan da onu bekle der. Kibirlemenin karşısındadır. (Hayyam ve Rubailer)

İsmet Nadir Atasoy: "Gerçek, Hayyam için yaşanandır. İnsansa yaşadığı sürece gerçektir. Hayyam için insan, bir akıl varlığıdır... Dörtlüklerinin konusu aşk, şarap, dünya, insan hayatı, yaşama sevinci ve coşkudur. Şiirlerinde yaşanan dünyanın tadını çıkarma teması pek sık işlenir. İşlediği konulara felsefi açıdan bakar." (Hayyam Rubailer)

Hayyam'ın hemen tüm rubailerinde dile getirdiği, yaşadığı dönemin ve insanların sorunlarını daha yakından anlamak için bulunduğu zamana tarihin süzgecinden biraz bakmak gerekiyor.

HAYYAM VE YAŞADIĞI DÖNEM

Hayyam'ın yaşadığı bölgede 11.yüzyılın ikinci yarısı ile 12.yüzyılın ilk yarısı arasındaki dönemin tarihi, onun düşüncelerine yön veren, düşünce sisteminin oluşmasını sağlayan ve verdiği eserlerin temelini belirleyen olayların tarihidir aynı zamanda.

Hayyam'ın yaşadığı dönem İran Selçuklularının dönemidir. Emevilerin Arap üstünlüğü siyaseti gütmeleri nedeniyle, Arap olmayanları soğutmaları, Emevilerin zulmüne uğrayanların Ali ve Ali soyundan olanlara yakınlaşmasını sağlamış ve Abbasoğulları, Araplardan çok Arap olmayanların, İranlılarla

Türklerin yardımıyla Emevileri tarihten silmişti. Alparslan'la Anadolu'nun istilasından sonra kurulan Selçuklu egemenliği Emevi Abbasi rekabetine (Arap-İran'lı/Türk) ve mezhep kavgalarına son verememiştir.

Saltanat kavgaları halkı bezdirmişti. Fatimilere bağlı olan Alamut Batınileri sürekli bir iç huzursuzluk kaynağıydı. Bizans'la sürekli bir savaş vardı. Tasavvufçularla Batıniler birçok konuda uzlaşıyor ve şeriatçılara karşı cephe alıyorlardı.

Sünni mezhebinin aşırı bir kolu olan Hanbeliler bütün öteki mezheplerle çatışıyor, ayaklanıyordu. Sultanlar ve hükümdarlar bunlar arasında taraf tutuyordu. Ülkede istikrarlı bir egemenlik yoktu. İnançlar arasında kavgalar, saltanat kavgaları, savaşlar, hilâfet makamının etkinliğinin kalmaması, düzeni bir karmaşa içine sokmuştu. Hayyam, bilim ve felsefe yönünden parlak fakat din adı altında iktidar savaşlarının olduğu bu dönemde yaşadı. Tarihte Yüksek Ortaçağ denilen bu dönemin bilim tarihi açısından en önemli gelişmeleri, üniversitelerin ve bilim, felsefe ile yakından ilgilenen tarikatların kurulmuş olmasıdır. 8.ve 9. yüzyıllarda Müslümanlar, Yunanlılar'ın bilimsel bilgi birikimlerinin büyük bir bölümünü Arapçaya aktarmışlar ve yapmış oldukları çalışmalarla bu birikime çok önemli katkılarda bulunmuşlardır. Hristiyanlar ise, uzun bir süreden beri içlerine kapanmışlar ve dünyevi sorunların çözümünde, gelişmemiş ansiklopedik bilgilerle yetinmekte sakınca görmemişlerdir.

11. ve 12. yüzyılların başlarında özellikle çeviriler yoluyla bilim ve felsefeye olan ilgi yoğunlaştıkça geleneksel öğretinin yetersiz olduğu görüşü hâkim olmuş ve bilim adamları geçmişin mirasına ulaşmak için harekete geçmişlerdir. 12.yüzyıl boyunca Arapça'dan Latince'ye yoğun bir şekilde çeviriler yapmışlar ve 13. yüzyılda İslâm biliminin ve felsefesinin önemli bir bölümünü Latince'ye çevirmişlerdir. 12. yüzyılda başlayan ve 13.yüzyılda zirveye ulaşan bu hareket başlamamış olsaydı, Ortaçağ karanlığı ve zihniyeti aşılamaz ve 17. yüzyıldaki bilim devrimi muhtemelen gerçekleşemezdi.

Aktarılan bilgi birikiminin Hristiyan toplumu tarafından özümsemesi bütün 13. ve 14. yüzyılları kapsamıştır. 12. yüzyıl aslında tam bir geçiş çağıdır. Bu çağda, Müslüman, Hristiyan ve Yahudi dünyalarının Akdeniz çevresindeki yakınlıkları önceki yüzyıllara oranla çok daha sıkı bir bağ kurmalarına ve birbirlerini karşılıklı olarak etkilemelerine yol açmıştır. Bu uğraş ve etkileşim o kadar canlıdır ki bu nedenle bilim tarihçileri 12.yüzyıl Rönesans'ından söz ederler.

Ortaçağ boyunca dinlerini sağlamlaştırmak (kurumsallık bakımından) ve otorite kurmak yolunda mücadele etmekle uğraşırken bilim ve felsefeden yoksun kalmışlar 12. yüzyıl itibarıyla da müslümanlar dinlerini tehdit eden diğer din ve felsefeleri tanımaya çalışarak yandaşlarının savlarını sağlamlaştırmaya ve hasımlarının savlarını çürütmeye uğraşarak bilim ve felsefeden uzaklaşmışlardır.

Hayyam'ın yaşadığı dönemde ve sonrasında İslâm dünyasında düşünce aklı reddeden bir yapının oluşması, İslâm coğrafyasındaki güçlü siyasi iktidar mücadelesi, toplumsal sınıflar arasındaki mücadelelerde iktidarların geniş halk kitleleri üzerinde otoritelerini koruyabilmek adına dini kullanması neticesinde adeta "yobazlığın" iktidara oturtulması, Ömer Hayyam gibi insan aklına ve geleceğine ışık tutmaya çalışmış pek çok düşünce ve bilim adamının "sapkın" ilan edilmesine, genel anlamda toplumsal eğitim seviyesinin düşmesi nedeniyle de Ömer Hayyam'ın şarap ve zevk düşkünü olarak anlaşılmasına sebep olmuştur. İktidara karşı olan tavrı ve karşı çıkışı nedeniyle tüm zamanlarda muhalifler için ilham kaynağı olmuştur.

Rubailerinde, dünya, varoluş, Allah, devlet, toplumsal örgütlenme biçimleri gibi hayata ve insana ilişkin konularda özgürce ve sınır tanımaz bir şekilde akıl yürüttüğü görülmektedir.

Akl yürütürken ne içinde bulunduğu toplumun ne de daha önceki zamanlarda

El Biruni

yaşamış toplumların kabul ettiği hiçbir kurala bağlı kalmamış, insan aklına konulan sınırları kabul etmemiş, bir anlamda dünyayı, insanı, varoluşu, kendi aklıyla baştan tanımlamış, bu nedenle de çağını aşarak "evrenselliğe" ulaşmıştır.

Ancak, unutmamak gerekir ki Hayyam'ın yaşadığı dönem, kendisi gibi çağları aşan ve tarihin gördüğü en büyük düşünürlerden birini yaratacak sosyo-kültürel altyapıya sahipti. Kendi tarihinde belki de en aydınlık dönemlerini yaşayan İslâm dünyasında felsefenin hak ettiği ilgiyi gördüğü, Selçuklu saraylarında ise sentez bir Ortadoğu kültürünün (Türk-Hint-Arap-Çin-Bizans) oluşmaya başladığı bir dönemde yaşayan Hayyam, böylece nispeten yansız ve bilimsel bir öğrenim görmüş, Müslüman fakat felsefeyi günah saymayan bir toplum içinde özgürce felsefe ve bilimle ilgilenebilmiştir.

Günümüzde "Bilim tarihi" disiplininin kurucusu kabul edilen George Sarton, ünlü "Bilim Tarihine Giriş" kitabında, her yarım asrı, o dönemin en üstün bilim insanının adıyla adlandırıyor. Kitapta 8. yüzyılın ikinci yarısından itibaren 350 yıllık "İnsanlık Tarihi" şu isimlerle anılıyor. Cabir bin Hayyan, Harizmi, Razi, Mesudi, Ebu'l Vefa, Biruni ve Ömer Hayyam.

Hayyam, kendisiyle aynı dönemde yaşayan ünlü İslâm âlimi İmam-ı Gazali'nin de öğretmeni olmuş, kendisine uzun süre ders vermiştir. Saray ve Melikşah adına çalıştığı süre

içinde de sadece görevini yerine getirmiş, bilgisiyle hizmet etmiş, dönemin büyükleriyle çıkar ilişkileri içine girmemiştir. Dörtlüklerinde de kendi yaşam görüşünü açıkça ortaya koymuş bağınazlığı, boş inançları akıl yürüterek yermiştir.

**Evrenin kırıntısı bu güzelim yıldızlar
Gelir giderler, dünyayı bezer dururlar;
Göklerin eteğinde, toprağın koynunda
Doğdukça doğacak daha neler var.**

Her şeye rağmen yaşama duyduğu sevinci ve güveni asla kaybetmediğinin güzel bir örneği olan yukarıdaki rubaisi özlemlerinin heyecanı ve umutla doludur.

HAYYAM ve TASAVVUF ANLAYIŞI

Devrinin en büyük üstatlarından olan Ömer Hayyam'ın, o çağı derinden etkileyen tasavvuf düşüncesine yönelmesine imkân yoktu. Felsefe ve tasavvuf ilminin birbirine ne kadar yakın olduğunu düşünecek olursak bu kaçınılmazdı diyebiliriz.

"Silsilet'üt Tertib" adlı bir risâle yazmıştır. Hayyam, bu risâlede, noksan sıfatlardan uzak yüce yaratan Allah'ın dışında tüm varlığın yaratılmış olduğunu söyler. Yaratıcı kudret'ten, Tanrı'dan "Akl-ı Fa"âl'in-aktif kuvvetin", bundan "Nefs'i Küll'ün- pasif kabiliyetin" genişleyerek ve yayılarak meydana geldiğini, bu ikisinden de öbürlerini kavrayıp kaplayan ve "Felek'ül Eflâk-göklerin göğü" denen göğün, sonrada sırasıyla sabiteler-burçlar, Zûhal (Satürn), Müşteri (Jüpiter), Mirrih (Mars), Güneş, Zühre (Venüs), Utarit

(Merkür), Ay göklerinin meydana geldiğini, birbirini kaplayan bu göklerin, dünyanın çevresinde döndüğünü, her birinin aktif kabiliyetine "akıl", pasif kabiliyetine "nefis" dediğini, bunlardan "ateş, hava, su, toprak" tan ibaret dört unsurun, dört unsurla dokuz gökten "maden, nebat ve hayvanın doğduğunu hukemâ (Yunan felsefesini İslâmileştiren filozoflara verilen genel ad) inancına göre anlatır. Hayyam'a göre akıl, akılla bilinebilecek şeyleri bilir. Nefis ise akıl sayesinde bilgiye erişir, fakat idrâki ancak tahminidir. Dördüncü fasılda inancını şu satırlarla ortaya koyar: "Bil ki noksan sıfatlardan münezze ve yüce Allah'ı tanımayı dileyenler dört kısımdır:

Birincisi kelâmcılardır. Bunlar, insanı kandıracak, inanca ulaştıracak tartışmaları, delilleri yeter bulmuşlar, Allah'ı tanıyışta bu kadarını kâfi görmüşlerdir.

İkincisi felsefeciler ve hâkimlerdir. Bunlar, Allah'ı tanıyış hususunda ancak akla dayanan, akılla anlaşılan delilleri, mantık kanunlarınca kullananlardır, başka hiçbir çeşit kandırıcı delilleri

yeterli bulmamışlardır. Ancak bunlarda mantık şartlarına vefa gösterememişler, bu hususta acze düşmüşlerdir.

Üçüncüsü İsmaililer'dir. Bunlarca bilip tanımak, ancak habercinin haber verme-siyle olabilir. Çünkü Yaratıcı'yı tanımaya, O'nun zatını bilmeye, sıfatlarını tanımaya dair delillerde birçok aykırılıklar vardır. Birbirine zıt deliller mevcuttur, akıl ise burada şaşırır, acze düşer. Şu halde en doğrusu gerçek kişinin sözüne uymak, onu kabul etmek, o suretle marifet yo-lunu tutmaktır.

Dördüncüsü tasavvuf ehlidir. Onlar, düşünceyle değil, özü arıtmak, ahlâkı temizlemek yoluyla marifete erişmeyi kabul etmişler, nefs'i natıkayı, tabiat ve beden kirinden, pasından arıtıp aydınlan-ma yolunu tutmuşlardır. Çünkü o cevher, tertemiz olup melekût âlemine karşı durursa, o âlemin suretleri, her çeşit şüpheden arınmış ve gerçek olarak onda belirir. Bu yol hepsinden daha iyidir, çünkü kula da malûmdur ki hiçbir kemal, Allah'ın kemalinden üstün olamaz ve o tapı (Allaha tapınılan yer) kimseyi men etmek, perdelemek tapısı değildir. İnsan-da ne varsa, tabiatın kirinden, pasından meydana gelmiştir. Perdeler kalktı mı, gerçeğe engel olan şeyde uzaklaşır ve her şeyin gerçeği, nasılsa öylece yüz gös-terir. İlimlerin efendisi Hz. Muhammed (s.a.v)'de buna işaret ederek buyur-muşlardır ki: "Zamanımızın günlerinde, Rabbinizden gelen esintiler, nefhalar (güzel koku) vardır. Haberdar olun da onlara verin kendinizi, onlara yönelin."

"Risale bitti. Önce de sonra da,
gizlide, açıkta olarak hamd Allah'a."

(A.Gölpınarlı yayını, metin, sayfa.116-125-tercüme)

Görülüyor ki Hayyam, Tanrı'yı tanıyış-ta tasavvufu en doğru yol olarak görüyor. Hepsinden üstün buluyor. Onun kadar riyaya karşı olan birinin bu konuda farklı davranmasına imkân yoktur. Tasavvufu üstün tutmasına önem vermek zorun-dayız, çünkü büyük çoğunluğu tasavvuf felsefesine dayanan rubailerinin bazılarının, yahut tümünün onun olmadığını iddia edenlerin, yanlış bir yol izlediklerini gösteriyor olduğu gibi, gerçek Hayyam'ı da bize tanıtmaktadır. Bu yolda pek çok tasavvufçu gibi, o da aşkı kılavuz edinmiştir. Hayyam'ın tasavvufu, felsefeyi tümünden reddeden bir tasavvuf da değildir. Onun tasavvufu felsefeye dayanan, akıl dairesinde dönen, hikmetle yoğrulmuş, aşkla yok olmuş bir anlayışa dayanır.

Biz aşka tapanlarız, Müslüman değil;
Cılız karıncalarız, Süleyman değil;
Biz eskiler giyen benzi soluklarız:
Pazar da sırma satan bezirgân değil.

Kaynaklar:

Yüzyılların Gerçeği ve Mirası / İnsan-lık Tarihine Giriş-II.Ortaçağ Server Tanilli

Hayyam ve Rubaileri/Abdülkadir Gölpınarlı

A.Kadir/Bugünün diliyle Hayyam Resimli Türk Edebiyatı Tarihi/Nihad Sami Banarlı

Ömer Hayyam-Dörtlükler-Rubailer-/Selahattin Eyüboğlu

Öner Yağcı/ Hayyam-Yaşamı ve Dörtlükleri

Tarihsel ve Diyalektik Bir Yaklaşımla Bir Ahlâk Kuramı Yaratmak

Yalçın Kaya

Ahlâk, toplumsal-psikolojik yönüyle deneysel bilimlere; amaçları ve içeriği bakımından da felsefeye dayanan çok boyutlu bir olgudur. Ahlâkı tek boyutlu olarak ele almak, şimdiye değin sürüp giden karmaşanın nedenlerinden birisi olmuştur. Ahlâkı, doğasına uygun olarak, bireysel, toplumsal ve felsefesal açılardan ele almak, ama bu farklı düzeyleri birarada tutacak ortak bir yaklaşımı da geliştirmek gerekmektedir. Böyle bütüncül bir ahlâk anlayışının ilk koşulu, ahlâkla yaşam arasında bir köprü kurmaktır. Bu önerme aslında çok basit bir temel gerekçeye dayanmaktadır. Ahlâk, bireylerin, toplumların yaşamı içinde yer almaktadır. Birey veya toplum yoksa doğal olarak ahlâktan da

söz edemeyiz. "İnsandan ve yaşamdan yana olmayı" ahlâkın en önemli ölçütü olarak ele almak, kendi başına bir ahlâk kuralı önermekten çok ahlâk kurallarının değerlendirilebileceği bir ölçüt bulmak demektir. Yoksa "toplumlarda bulunan tüm ahlâk kuralları bizim için geçerlidir" diyen ahlâksal göreliliği sonuna değin savunmak, sonunda ahlâkı ortadan kaldıracı bir yaklaşıma dönme tehlikesini de beraberinde taşımaktadır.

Öte yandan, ahlâksal göreliliğin taşıdığı bu tehlikeyi ortadan kaldırmak için ahlâkı ideal ve tanrısal temellere dayandıran mutlakçı bir arayışa yönelmek, daha önceleri de tartışıldığı gibi, insanları doğal olmayan zorla-

malara sokarak ahlâksal geçerliliği kuşkulu uygulamalara yol açabilmektedir. Bu çelişkiden çıkabilmek için, mutlakçı ve evrenselci olmayan, doğaüstü kaynaklardan gelmeyen bazı ölçütlerle gündelik ahlâkı değerlendirmenin yolunu bulmak gerekiyor.

"İnsandan ve yaşamdan yana olma" buyurucu bir ahlâk kuralı olmaktan çok betimleyici ve genel, üstelik de var olan ahlâk kuralları arasında seçim yapmayı sağlayacak bir ölçüt olabilir. Bu ilke ile birlikte düşünülmesi gereken diğer bir ölçüt de Kant'ın önerdiği "çelişkiye düşmeden genellenabilir olma" koşuludur.

Ahlâkın evrensel olabilmesi ve buyrultu niteliği taşıyabilmesi için bu koşul gerekli bir koşuldur. Her iki koşul birlikte var olacaklardır. Birinin eksik bıraktığını diğeri tamamlayacaktır. Bu iki koşula ek olarak öne sürülebilecek bir üçüncü koşul da, her türlü aşkın -bilimsel kanıtı bulunmayan ve ilerde de bulunma olasılığı kuşkulu gözükken- önermeleri dışarıda bırakmak koşulu olmalıdır.

Her ahlâk kuralı diyalektik bir çelişkiden doğmaktadır. Çelişki ve çatışma olmayan yerde aslında ahlâk kurallarına da gerek yoktur. Gündelik yaşamdaki her ahlâk kuralının özünde, çelişkileri çözme çabası yatmaktadır. Çelişkilerin kusursuz ve sonsuza değin

geçerli olabilecek çözümlerini bulmak olanaksız olduğu içindir ki ahlâk kurallarının mutlak ve evrensel olduklarını öne sürmek yanılığlı olmaktadır. Koşulların değişmesiyle birlikte, ahlâk kurallarının içerdiği çözüm önerileri de -diyalektik deyimıyla sentezi de-değişiklik gösterecektir.

Ahlâk kurallarının evrensel olmadığı öne sürülürken gene de bazı ahlâksal gelişmeleri gözardı etmemek gerekiyor. Ahlâkın diyalektik çelişkilere dayanan bir nitelik göstermesi, çelişkilerin hiçbir iz bırakmadan tarihe gömülüp kayboldukları anlamına gelmemelidir

Her ahlâksal sentez, bir sonraki senteze ulaşırken bir tortu bırakmaktadır. Bugün ulaştığımız evrensel ortak ahlâk değerleri, binlerce yıldır biriken bu tortuların, çağdaş çelişkilerle birlikte, yeni sentezler oluşturmaya neden olmaktadır. Bırakılan tortuların baskın özelliği de yaşamdan ve insandan yana oluşlarıdır.

Bugün dünyada geçerli olan genel ahlâk kuralları, tarihin geçmiş dönemleriyle kıyaslandığı zaman, daha çok yaygın özellikler göstermektedir. İnsanlık tarihinde ilk kez kölelik, zora dayanarak toprak edinme uluslararası ahlâkta yargılanmaktadır.

İlk kez, cinsiyete, ırka, dine bakılmaksızın insanların eşit olduğu

düşüncesi yaygın olarak benimsenmekte, savaş tutsaklarına kötü davranma, düşünce özgürlüğü, seyahat özgürlüğü, bilim, sanat, inanç özgürlüğü uluslararası hukukta bile kendine yer bulmaktadır.

İnsan hakları, ilk kez uluslararası mahkemelerle güvence altına alınmakta, eski filozofların bozulmuş bir yönetim biçimi olarak tanımladıkları demokrasi, ilk kez evrensel bir yaygınlık ve saygınlık kazanmaktadır.

Ahlâk kavramına diyalektik bir mantık sistemi ile yaklaşarak yeni bir ahlâk anlayışı ortaya koymanın gerekliliği öne sürülürken konuya bir başka yönden bakan kişiler de düşüncelerini yayınladılar.

Bunlardan birisi olan Prof. Dr. Aşkın Karadayı düşüncelerini Cumhuriyet Gazetesi Bilim Dergi ekinde "Derin, İnce İnsanlık Mantığı..." başlığı altında yayınladı.

Prof. Aşkın Karadayı idam cezasına çarptırılan ama kapatıldıkları cezaevlerinde açlık grevine başlayarak hastalanıp ölümün eşiğine kadar gelen mahkûmların bu davranışlarını değerlendiren kimi düşünürlere yanıt olması için konuyu ahlâksal açıdan değerlendiriyordu:

"Düz Aristo mantığının insanlık man-

tığı ile çeliştiği kesindir. Bu bazı örneklerle açık olarak gösterilebilir. İdama mahkûm edilen, hattâ kararı kesinleşen ve her türlü kurtuluş yolu tıkanan bir kişi hastalanırsa ne yapmak gerekir? Kaba mantık şöyle der: Bir an önce asmalı! Zaten önünde sonunda asılacak, üstelik acı çekiyor. Bir an önce acısı dinsin. Bir süre daha yaşamasının ne yararı olacak? Böyle bir durumun ötenazi ile benzerliğinin tartışılması önemli ve çok karmaşık bir konudur. Hastalığın verdiği somut acılar yanında ölüm ve yok olma korkusunun yarattığı soyut acılar bir an önce dindirilsin mi? Zaten ölecek olan bir kişinin bir süre daha acı çekmesinin, üstelik bir de devlete, ülke ekonomisine yük olmasının ne yararı olabilir. Asın! Hem devleti, hem ekonomiyi hem de suçluyu kurtarın. Buradaki düz mantık şudur:

- A) Bu kişi tedavi edilmezse ölecek (hastalıktan)
- B) Tedavi edilip iyileşirse yine ölecek (asılarak)
- C) Nasıl olsa önünde sonunda ölecek, o halde bırakalım ölsün.

Açlık grevi yapan kişileri kurtarmaya çalışanlara "kendi hallerine bırakın ölsünler. Biz de kurtulalım. Neden uğraşıyorsunuz?" gibi öneriler ileri süren bazı kişilerin düşünceleri de aynı mantığa dayanmaktadır. Buradaki düz mantık da şöyledir:

A) Müdahale edilmezse ölecekler (açlıktan)

B) Ölmezlerse sonradan ölecekler (asılarak)

C) Nasıl olsa ölecekler, o halde bırakalım ölsünler.

Buna benzer bir mantık da şöyle yürütülmektedir:

A) Asmayıp beklersek, bir süre besle-memiz gerekecek (beslemezsek açlık-tan ölür)

B) Sonunda nasıl olsa ölecek (asıla-cak) Üstelik beslemek için gereken paralar da boşa gidecek.

C) O halde boşuna beslemeyelim, bir an önce asalım gitsin.

Bu mantığın sözcüklerle anlatımı şöyledir: "Asmayıp da besleyelim mi?" Bu son tümcede ek olarak ilgili kişileri insanlık yönünden bir miktar aşağı görme anlamı da bulunmaktadır."

Bu uslamlamanın ardından Prof. Karadayı konuyu uzmanı olduğu nöroloji açısından da incelemekte ve şunları yazmaktadır:

"Konuyu Nörofelsefe (*) açısından ele alırsak: Paul Maclean 1970 yılında üçlü beyin (triune brain) kuramını ileri sürdü. (Ledoux 1998, s. 98; Restak 1980 s. 51). Bu kurama göre insanlarda üç ayrı beyin bulunmaktadır:

En altta bulunan, en eski kesim sürüngen beyni (Reptilian brain ya da R beyni) Onun üstünde eski memeli beyni (paleomammalian brain, limbik brain) Ve en üstte, en yeni beyin yeni memeli beyni (neomammalian brain).

Bu üç beyin birbiriyle bağlantılı, biyolojik bilgisayar gibidir. Her birinin kendi zekâsı, kendi özneliği, kendi zaman ve uzay duyusu kendi belleği ve başka işlevleri vardır. (Restak, 1980, s. 52) Sürüngen beyni (insanların evrimle sürüngenlerden türediği kabul edildiğinden) insanların (doğallıkla aynı zamanda tüm hayvanların) temel gereksinmelerini sağlar. Bunlar kalp ve solunum, yemek, içmek, idrar ve gaita yapmak, cinsel ilişkide bulunmak vb. işlevlerdir. Bunlar canlıların yaşamda kalması ve türünü sürdürmesi için zorunludurlar. Sürüngen beyni ile yeni memeli beyni arasında eski memeli beyni ya da limbik beyin bulunur. Bu, duygular ve heyecanlarla ilişkili olup öbür iki beyin arasında ilişki sağlar. Burada beslenme, savaşma, kaçma ve cinsel ilişki merkezleri bulunur. Görüldüğü gibi ilk iki beyin bireyin ve türün korunması ile görevlidir.

Yeni memeli beyni ise uygarlığın gelişmesi ile insanda ortaya çıkarak gelişmiş, öbür ikisinin üstünü örtmüştür. Tüm insancıl işlevler; vicdan, insaf, ahlâk, onur, özgürlük, sadakat vb. soyut işlevleri sağladığına inanılmaktadır.

Evrım basamaklarında yükseldikçe yeni memeli beyni, R. beynini örter ve gölgeler, sınırlandırır. Sürüngen beyni salt kaba mantıkla çalışır. Uygarlığın ilerlemesi ile ortaya çıkan hiçbir kuralı da tanımaz.

Savanada yatan bir aslan acıktığında ayağa kalkar, gözüne kestirdiği bir avı, örneğin bir zebraı kovalar, yakalar ve yer. Cinsel arzu duyan bir köpek, sokakta rastladığı ilk köpekle, dışının kızıymış ve hazır olması koşuluyla, çiftleşebilir. Sadece bu tür bir mantıkla davranan insanlar da, kendilerine yönelen en küçük bir tehlike olasılığında bile, bu tehlikeyi yaratma olasılığı olan tüm kişileri, araştırıp soruşturmadan, son derece bencil bir tutumla (kurunun yanında yaş da yanar, daha doğrusu suçlu yanında suçsuz da yanar ama sonuçta biz kendimizi kurtarırız düşüncesiyle) tümüyle ortadan kaldırmayı düşünebilirler.

Uygarlığın gelişmesi ile yeni memeli beyin de gelişmiş ve sürüngen beynini denetim altına almıştır. İnsanlar hayvanlar gibi davranamaz, sürüngen beyninin kaba mantığı ile hareket edemezler.

Ortaya çıkan gelenekler, görenekler, yasalar, hukuk ve adalet, sürüngen beyninin karşısına derin, ince insanlık ya da yeni memeli beyni mantığını çıkarmıştır. Burada yeni memeli ve

sürüngen beyni arasındaki çelişki iki türdür. İlki sürüngen beyninin yeni memeli beyninden daha adaletli görüldüğü çelişkidir. Aşırı açlık durumunda olan birinin diğerlerinde çok bol olan yiyecekleri alamaması ve açlıktan ölmesi böyle bir çelişkidir. Burada haklı olan taraf sürüngen beyin gibi görünmektedir. Ancak konunun derinine inildiğinde bu sorunun çözümünün gene yeni memeli beynine kaldığı görülebilir.

Bu çelişki bu yazının kapsamı dışındadır. İkinci çelişki, yeni memeli beyninin, özellikle alın lobunun, sürüngen beyni karşısında daha adil görüldüğü çelişki ise büyük sorunlar yaratmaktadır. "Kısasa kısas" kaba mantık yönünden son derece sağlam bir kuraldır. İnsanlar eşit olduklarına göre (aslında kısasa kısas kuralının uygulandığı ülkelerde eşitliğin zerresi bile bulunmaz) birinin gözünü çıkaran bir diğerinin de gözünün çıkarılması doğru görünmektedir. Hattâ daha adil olmak için hangi göz çıkarıldı ise sağ ya da sol, karşılığında o gözün çıkarılması gerekir. (Adaletin özünü, temelini eşitlik düşünceleri oluşturur. Aral 1994, s. 49).

Adam öldürenleri ne nedenle olursa olsun asmak ya da herhangi bir yöntemle fazla ince eleyip sık dokumadan öldürmek kaba mantık açısından en doğru yol gibi görünmektedir. Ancak

insanlığın ince mantığı böyle çalışmamaktadır.

Böyle bir mantıkla kan davası yürütülürse ortaya sonuçta kimsenin sağ kalmaması gibi bir tehlike çıkabilir.

Tüm insanların birbirini öldürmesi ile sonuçlanabilir. Böylece insan türü de ortadan kalkar. Nükleer savaşın mantığı genelde buna benzer bir mantıktır.

Nedenler hesaba katılmazsa, hiç suçu olmadan birden önüne atlayan birine çarparak ölümüne neden olan sürücüyü öldürmek mi gerekecektir? Nedenler incelendiğinde sorun daha da karmaşıklaşır. Fakir bir ülkenin paralarını çalarak dolaylı olarak da olsa insanların yavaş yavaş acı çekerek ölmesine neden olanları öldürmek mantıklı (bir anlamda yasal) mı olacaktır? Bu tür kaba, yüzeysel, sürüngen beyni mantığının hiçbir yönden işlerliği olamayacağı ortadadır.

Yalakalar ne derde desin ve güdümlü tarih ne yazarsa yazsın, yeni memeli beynini (özellikle alın lobu) kullanmayanlar yalnız sürüngen beyinleriyle davranan, sadece sürüngen beyninin yüzeysel ve kaba mantığını kullanarak, insanlığın ince mantığıyla çelişen kararlar alanlar ve bazı sözlerle cevher yumurtladıklarını sananlar, nasıl yaşar ve nasıl ölürlerse ölsünler, hayvan (**)

gibi yaşamış ve hayvan gibi ölmüş olurlar. Bu en azından biyolojik yönden kesin bir gerçektir. Bu gerçek şöyle de ortaya konabilir: "Çünkü rastlantı ve keyfilik ahlâk dışıdır. Kimsenin insanlar üzerinde ve keyfince ve salt bir egemenlik kurması düşünülemez. Böyle olursa insanlar arası ilişkiler ahlâkî ve insanî bir kişilikten çıkıp (sürüngen beyni düzeyine inip A.K.), her türlü ahlâk kaygısı ve kavramından uzak, hayvanlar arası ilişkilere dönüşür" (Aral 1994, s. 49)

Sonuçta sürüngen beyni mantığı yürütürsek;

A) Hayvanlar sürüngen beyin mantığı ile davranırlar.

B) Bazı insanlar da sürüngen mantığı ile davranır.

C) O halde bazı insanlar hayvan gibi davranırlar. Bu yönden hayvan olarak nitelendirilebilirler."

Notlar:

(*) Nörofelsefe sinir sisteminin görünüşü altında yatan gerçekleri araştıran bir bilim dalıdır.

(**) Hayvan sözcüğü burada biyolojik bir terim olarak kullanılmış olup, hiçbir hakaret anlamı taşımaz. Aslında bazı durumlarda, örneğin sadakat, insan-hayvan kıyaslamasından hangi tarafın daha kazançlı çıkacağı da görüldüğü kadar kesin değildir.

(Prof.Dr. Aşkın Karadayı)

Yaşamın Yaprakları

Biraz Yavaş Lütfen!

(Yavaş Kentler, Anlamli Yaşamlar)

Nelda Bayraktar

Bir sabah henüz çiğ taneleri ağaçların ve yeşil yaprakların üzerine düştüğünde önceki günün hızından yorulmuş olan kentinizi pencerenizden veya balkonunuzdan dinlediniz mi hiç? Nasıl da tatlı tatlı uyumaktadır bütün şehir! Adeta binaların betonları bile dinlenmektedir. Gecenin içinden yavaşça soyunarak çıkmaya çalışan mahmur gün daha gözünü açmamıştır. Uykunun tatlı sessizliğinin öylesine belirgin bir varlığı vardır ki, tüm şehir tek bir insana dönüşür sanki.

Halbuki günün ışmasıyla beraber mega kentin motoru da çalışmaya başlayacak, insanlar kafalarındaki belli planlar ve hedefler doğrultusunda sokaklara çıkacak, okullarına, işlerine gidecek, deliler gibi çalışacak veya eğlenmek amacıyla bile olsa cad-deleri, meydanları dolduracaktır. Kimileri birden fazla işi

yapabildikleri için kendileriyle onur duyacaktır. Hiç bir şeyi kaçırmamak adına yaptığımız bu koşu aslında zamanı yakalamak gibi gözüküyor bize. Bundan belli ölçüde keyif alıyoruz elbet ki. Mega kentin gelişmişliğinin nimetlerinden faydalanmak olarak görüyoruz bunu. Ancak bunun aynı zamanda bize dayatılan bir hız ve tüketime odaklı bir kent hayatı olduğunu unutuyoruz. Hayatı aslında bir maraton olarak değil de, sıkça bir kısa mesafe koşusu olarak algılıyoruz.

Aslında dev binalarla, kendimizi soyutladığımız mekanlarla, yeni ve hızlı alışkanlıklarımızla yani konforumuz için yaptıklarımızla yine kendimizi kısıtlıyoruz. Doğayla bir bütün olduğumuzu, bunun içinde bitkilerin, ağaçların, hayvanların da, kısacası diğer canlıların da olması gerektiğini, ve yaptıklarımızla bu varlıkların yaşamlarını da etkilediğimizin farkına varamı-

yoruz. Hattâ, aynı kentin insanları olarak, birbirimizle de bir bütünlük oluşturduğumuzu sıkça unutabiliyoruz. Sadece misafir olarak geldiğimiz yerin sahi-biymiş gibi davranmayı seçiyoruz.

Peki, yaşadığımız dijital çağda bir kent, yukarıda bahsedilen hızlı yaşamını yavaşlatabilir ve sakin olabilir mi? Küreselleşmenin getirdiği olumsuzluklardan kurtulabilir ve kendine ait değerlerini koruyabilir mi?

Adına "Cittaslow" yani "Yavaş Şehir" denilen bir akım ve gerisindeki felsefe, küreselleşmenin kentleri sıradanlaştırmasına ve aynılaştırmasına karşı 1999 yılında İtalya'da doğmuş. Logosunda bir salyangoz resmi var. Salyangozun kafasına değişik bir açıdan baktığınızda zafer işareti yapan bir el gibi de algılayabilirsiniz. Çünkü bu hıza karşı yavaşlamanın zaferi de sayılabilir. Elbet ki bir salyangoz veya bir kaplumbağa gibi sürekli yavaş olmak veya yavaş yaşamak kastedilmiyor. Gereken yerde yavaşlamak söz konusu. Doğanıza ve doğanın bütününe uygun biçimde yavaşlamak önemli. Böylece acele ve telâşın yerini, sükûnet ve kararlılık alıyor.

Cittaslow belediyeler birliği olarak örgütlenmiş ve şu an 25 ülkede 150 tane üyeye yayılmış durumda. Cittaslow birliği esas amaçları olarak şunları belirlemiştir:

- * Kentsel çevrede yaşayan insanların hayatlarını daha iyi kılmak
- * Kent yaşamının kalitesini yükseltmek
- * Çevreyi koruyarak küreselleşmenin getirdiği aynılık ve sıradanlığa karşı çık-

mak

- * Kültürel farklılıkları ve kentlerin özgünlüğünü korumak
- * Daha sağlıklı bir yaşam tarzını yaratmak için ilham vermek

Cittaslow, şehirlerin hangi alanlarda önemli ve özel olduklarını düşünmeleri ve bu özelliklerini korumak için strateji geliştirmeleri anlamına geliyor. Böylece yaşam, şehrin dokusuyla, rengiyle, müziğiyle ve kendisine ait özgün hikâyesiyle birlikte zevk alınabilecek bir hızda yaşanıyor. Bir kentin bu birliğe katılabilmesi için nüfusunun 50.000'in altında olması ve birliğin belirlediği kriterleri karşılaması ve amaçlarına uygun projeler geliştirmesi gerekiyor. (Yine de nüfusu bundan daha fazla olan şehirlerde bile bazı alanlarda "Yavaş Şehir" kriterleri uygulanabilmekte) Bu kriterler çevre, yerel üretim, altyapı, farkındalık, kentsel kaliteyi yükseltmek, misafirperverlik ve slowfood (yavaş gıda) başlıkları altında yer alıyor.

Bunu gerçekleştirmek için, kentler kendi dokusuna uyan kriterleri tercih edebiliyor. Yani kendilerine ait özellikleri ve koşulları onların nasıl bir yavaş şehir olacaklarını gösteriyor. Örneğin bir kentte elektromanyetik, ışık veya gürültü kirliliğinden şikâyet ediliyorsa buna uygun projeler geliştiriliyor. Hava, su ve toprağın kalitesinin, yasa tarafından belirtilen parametrelerde olması sağlanıyor. Yok olma tehlikesiyle karşı karşıya olan esnaf ve zanaatkarların veya el işi ürünlerinin korunması ve himayesine yönelik programlar hazırlanıyor. Yine yok olma riskiyle karşı karşıya olan geleneksel çalışma ve meslek yöntemleri

korunuyor. Bazı kentlerde fast food zincirlerine izin verilmiyor. Dondurulmuş gıdalar yerine taze pişirilmiş yerel yemeklerin üretilmesi ve tüketilmesi sağlanıyor. Tarımda GDO kullanımı engelleniyor. Okullarda sebze bahçeleri kuruluyor. Böylece bu birliğe katılan kentler kendi özgün kimliklerine kavuşuyorlar ve onları ifade ediyorlar. Cittaslow birliğine katılan kentlerde vahşice yapılaşmaya ve binalaşmaya son veriliyor. Kentlerin özgün dokusu korunuyor ve bunu bozacak herhangi bir görüntüye de izin verilmiyor. Böylece orada yaşayanlar sürekli ve çılgınca inşa edilen bir şehir yerine, sakin ve huzurlu bir beldede yaşamının tadını çıkarıyorlar.

Türkiye'den bu birliğe ilk katılan belediyelerden birisi de Seferihisar. Ege bölgesinin hem sahil hem de dağ bölgesinde yer aldığı için yapılaşma ve betonlaşma canavarının tetikte beklediği bir alan olan Seferihisar, bu birlik sayesinde tehlikeden kurtulmuş. Ulaşım

için (diğerlerinin yanı sıra) insanların kolayca kullanabilecekleri güneş enerjisiyle çalışan bisikletler özendirilmiş. Çocuklara yerel idari birimlerde söz hakkı verilmiş. Ayrıca yerel ürünlerini ve yemeklerini (o bölgeye has bir peynir türü olan "Armola", bir çeşit tas kebabı olan "Lok lok", suyla hazırlanan sıvı hamurun üzerine dökülen mevsimlik sebzelerin fırınlanmasıyla yapılan bir yemek olan "Çalkalama ve Balıklama", "Ekmek dolması", "Tatlı tarhana", "Oğlak dolması", "Mandalina ve Samsades Tatlısı", "Enginar dolması", "Nohutlu mantı", "Labada dolması" gibi) Cittaslow birliğine üye olduktan sonra koruma altına almış.

Gökçeada, Sakarya (Taraklı), Muğla (Akyaka), Aydın (Yenipazar) ve Şanlıurfa (Halfeti) sıradaki Yavaş Şehirlerimiz.

Böylesine bir yavaş şehirde yaşadığınızı, sofranıza gelen domates ve

biberi kimin yetiştirdiğini bildiğinizi, yediğiniz gıdanın iyi, temiz ve herkesin ve çevrenin hakkı korunarak üretilmiş olduğundan emin olduğunuzu düşünün. Yüksek binalar olmadığı için havanın serbestçe dolaştığı, iklimlerin etkilenmediği, dokunun

Seferihisar

bozulmadığı, herkesin tıpkı şehrin kendisi gibi sükûnet içinde olduğu ve özgünlüğünü koruduğu, global ekonominin simgesi olan dev gibi alışveriş merkezleri yerine küçük dükkânların ve zanaatkârların eserlerini sergiledikleri yerlerin bulunduğu bir şehir imgeleyin.

Elbet ki yavaş şehir, her türlü teknolojik nimetten uzak bir şekilde, elektrikli aletlere bile evlerinde yer vermeyen, tek tip elbise giyen, geleneksel yöntemlerle tarım yapan, traktör kullanmayan Amerika'daki Amish toplumu gibi yaşayan insanların bulunduğu bir şehir değildir. Cittaslow üyesi kentler ulaşımdan, yeşil enerjiye, organik tarımdan sosyal altyapılara ve hizmetlere kadar olan her alanda paradoks gibi gözükse de, teknolojik fırsatlardan yararlanmak, iletişimin, ulaşımın, üretimin ve satışın modern çözümlerinden faydalanmak zorundadır.

Yavaş şehirler geleneklerin yok edilmesine karşı çıkarken, gelenekçi olmamaya özen göstermektedir. Böylece hem şimdiki hem de gelecek nesiller için daha yavaş ama daha insanca ve daha az yabancılaşmış bir yaşamı öne çıkarmaya çalışmaktadır.

Yavaş şehir kavramı aslında ruhumuzun ihtiyaçlarıyla özdeşleşiyor. Bedensel hazlarımıza dönük biçimde mutlu olmak adına, birbirimizle ve doğayla sanki hiç bir bağımız yokmuş gibi yaşıyoruz. Aslında çevremizde var olan her şeyle derin bir bağımız var. Bu bağın daha fazla farkında olabilmek için çocuklarımızla birlikte bir sofraya oturuyoruz. Akşam yemeğinde bir

araya geldiğimizde, o gün pişirdiğimiz bir sebzenin, etin veya başka bir gıdanın gerisinde kaç tane kişinin olduğunu sorarak, zincirin ilk halkasını bulmaya çalışabiliriz. Marketteki kasiyer, taşıyan kamyoncu, çiftçi, toprak, su, yağmur, tohum, çiftçiye yardım eden hayvanlar v.s gibi. Böylece hayal güçlerini kullanacaklar ve eleştirel düşünme becerileri gelişecektir. Evrendeki her şeyin birbirine hizmet etmek için yaratılmış olduğunun ve bütünüün parçasını oluşturduğunun farkına varacaklardır.

Bir adım geriye çekilerek bütünü kavramak, sükûnetle karar vermek, doğru zamanda yavaşlamak, gereken yerde hızlanmak, sadelikteki gücü kavramak hem kendimizi hem de çevremizi anlamamızın yolları olabilir. Böylece yaşadığımız çevreyi ve doğayı da daha iyi hissedebilir, tadına varabilir, sevebiliriz. Çünkü insan gerçek sevince varınca, sevdiğini bilebilir, sevdiğini koruyabilir ve ona sahip çıkabilir.

Faydalanılan Kaynaklar:

5 Questions with Pier Giorgio Oliveti: Slow Food, Slow Cities- John Reinhardt röportaj

Bümed Boğaziçi Üniversitesi Mezunlar Derneği Aylık Yayını, Nisan 2012, Sayı 172

Seferihisar Belediyesi Resmi Sitesi, <http://growninthecity.com/2011/02/5-questions-with-pier-giorgio-oliveti-slow-food-slow-cities/>

Welcome to the Slowest Town in Britain - Daily Mirror, London

Life in the Slowest Lane - The Guardian, London

“Yapılması Gerekenler” in Yeniden Ayarlanması

(Patagonya Gemi Gezisi)

Canlı Kryon Celsesi,

26 Ocak 2012 Patagonya (Güney Amerika'nın güney bölgesi)
Lee Carroll kanallığı ile verilmiştir

Çeviren: Necati Tarıman

S elâmlar sevgili varlıklar, ben Manyetik Hizmetten Kryon'um. Şimdiden hissetmeye başladınız mı? Algılamanızda farklılık meydana geldi ve bu olgu da sizin benimle birlikte bir kuantum alana gelmenizi kolaylaştırdı. Gemi (gezi gemisi, kruvaziyer) günlük yaşamınızın gerçeklerinin askıya alınmasına yetecek ölçüde sizi karadan tecrit etmektedir.

Bu gemi gezisinin sonuna geldiğinizde bir neşe enerjisi aracılığıyla aile ile bağ kurmuş olacaksınız. Bazı çözümlere ulaşmış olacaksınız, bazıları için birkaç görüntü (ziyaret) gerçekleşecek ve ayrıca üç kez şifa verilmesi için potansiyel olacaktır. Bazılarının huzuru bulması ve huzurun endişenin yerini alması mümkün olacaktır. Bazı gelecek planları belirli oranda açıklığa kavuştu-

rulacaktır ve bunların hepsinin nedeni de sizlerin bugün burada benimle birlikte zaman geçirmiş olmanız olacaktır.

Bunu yapmaya istekli olmanız ve yapmayı kabul etmeniz farklı bir paradigma, farklı bir varoluş yolu ve daha berrak düşünebilmek için izin içeren bir durum yaratılmasına yol açmıştır. Bunu ne kadar sıklıkla yaparsanız, değişimi de o kadar sıklıkla ve çok hissedeceksiniz. Bu anın ve buranın güvenli, uygun ve münasip olduğunu bilerek bu anın keyfini çıkarmanızı ve gevşeyip rahatlamanızı istiyorum. Sevgili varlıklar, bugün kalbinizi açın. Bugün boyunca (seminer sırasında) gönülden hissettiğiniz pek çok şey yaptınız ve şimdi de sıra ruhsal mantık çerçevesinde bazı egzersizler yapmaya geldi.

Bu uzun bir celse olmayacak ama celse sırasında size bazı bilgiler aktaracağım. Bu celseyi "yapılması gerekenlerin yeniden ayarlanması" olarak adlandıracam. Yetkiyi elinde tutan ve idare edenlere göre sizlerin neleri yapmanız ve neleri yapmamanız gerektiğini hissettiklerinizi kastediyorum. "Hangi yetkiye, neyin yetkisine sahip olanlar, neyi idare edenler" diye sorabilirsiniz. Bunlar "yapılması gerekenler" konusunda yetki sahibi olanlardır ve siz onların kim ve ne olduğunu biliyorsunuz. Bunlar gelenek, ruhsal yetki, tarih ve geçmişi öğrenmedir. Benim burada verdiğim bilgi, her bir yapılması gereken için özeldir. Ama mutlaka şimdiye kadar size öğretilmiş olanlara uygun olması gerekmemekte-

dir. Her şey değişmektedir ve gezegendeki enerjinin yeniden ayarlanmasıyla birlikte sizlerin uzun süredir ışık işçisi olarak oluşması için çaba harcadığınızı bilmece de değişmeye başlamıştır. Bugün ele alacağımız "yapılması gerekenler" ile ilgili olarak sadece birkaç soru var. Ama bu sorular oldukça sık sorulmakla birlikte kolayca cevaplanabilecek sorulardır. Bu sorular birçok farklı konuyu kapsamaktadır.

Tapınmak

İşe ruhsal bir konu ile başlayalım: Tanrı dünyanın yaratıcısıdır dersek doğru söylemiş oluruz değil mi? Gerçekten de O (erkek) yaratıcıdır. Gerçekten de O (dişi) yaratıcıdır. Bu durumda Yaratıcıya tapınması gerekli değil midir? Aslında tüm insanlık tarihinin en erken dönemlerinden beri bu gerçeği görmüş ve Tanrı'ya pek çok şekilde tapma fikrini içselleştirmiştir. Yeni Çağ ezoterik hareketinde ise tapınma yoktur. Sunak, mihrap veya binalar yoktur. İnsanın diz çöküp herhangi bir şey için Tanrı'ya şükranlarını sunacağı bir yer yoktur. Böyle düşününce bazıları sizi hor görüp parmakları ile işaret edebilir "Sen olması gerektiği gibi tapınmıyorsun" diyebilir. Bunun cevabı nedir? Ve böyle bir durumda sizin ne cevap vermeniz gerekir?

Bu mecazı daha önce de ifade etmiştim: Siz Yaratıcı'nın bir parçası olduğunuza inanıyor musunuz? Bu gezegende daha önce bulunmuş olan

üstatlar sizin Tanrı'nın bir parçası olduğunuzu söylemişlerdi. En son gelen üstatlardan biri olan İsa kendisini tanımlarken "Ben Tanrı'nın oğluyum" ve hemen ardından etrafındaki insanlara bakarak onlara "Sizler de öylesiniz" demişti. Demek ki içinizdeki o büyük "Ben" işte odur ama bunu görmek veya anlamak çok zordur. Çünkü insan tanrısallıkta, ilâhilikte büyüklük, muazzamlık aramaktadır. İnsanlar görmeyi beledikleri Tanrı'yı görebilmek için göge bakmaktadır ama kendi içlerinde bulunan o özelliğın ayırđına varmayı becerememektedirler.

Öyleyse gelin şimdi "Ben" kavramını tanımlayalım. Tanrı'nın Oğlu kavramının ne olduğuna karar verelim. Bu kavram sizin Tanrı ile akraba olduğunuz anlamına gelir. Bu aynı zamanda Tanrı'nın aslında ailenin bir üyesi olduğđ anlamına da gelir. Bunun anlamı sizin de gerçekten ailenin bir üyesi olduğunuz bilgi ve anlayışını içinizde barındırdığınızdır. Siz içinizde olanı düşündüğünüzde sükûnet bulur, dramlardan kurtulur ve kendinizi güvende hissedersiniz.

Demek ki insanın içinde olan mutlaka Yaratıcı'nın büyüklüğü olarak değil de, Yaratıcı'nın ailesi olarak hissedilebilir. Şimdi size soruyorum: Siz biyolojik ailenize nasıl davranıyorsunuz? Son zamanlarda hangi aile üyesine tapındınız? Annenize mi? Babanıza mı? Kız kardeşinize mi? Erkek kardeşinize mi? Size böyle bir soru yöneltildiğinde siz "Hayır, biz bir-

birimize tapınmayız. Biz birbirimize saygı gösteririz. Belirli aile üyeleri ile, kız kardeşlerimizle, erkek kardeşlerimizle birlikte olmayı, birlikte zaman geçirmeyi arzu eder ve bunu yaparız. Böyle zamanlarda dramlar yoktur ama eğlence, neşe ve keyif alma beklentisi vardır. Biz birbirimize değer verir, özen gösteririz. Birbirimizi severiz" dersiniz. Ve sevgili varlık, işte tam da bu söylem bu yapılması gerekenin cevabıdır!

Tapınma yerine değerini bilme, kabbullenme ve teşekkür ve sevgi töreni vardır. Bununla "dizlerinin üstüne çökerek tapınma" töreni arasında çok büyük bir fark olduğđunu herhalde görebiliyorsunuz. Niye üstadın sözlerinin gereğini yapmıyorsunuz? Eğer siz Tanrı'nın oğluyunuz, o zaman Tanrı'ya tapınmayın. Onun yerine ailenin bir parçası olun. İçinizde olanın değerini bilin. Sandalyede otururken kendinizi Yaratıcı'ya yakın hissedin ve yüceltilmemesi gerekeni de yüceltmeyin ama sevilmesi gerekeni sevin.

Güçlü Olmak İçin Toplumsal Yaşam

İşte size başka bir şey: Bazılarınıza Işık İşçilerinin biraraya gelmesi, bir yerde kümelenmesinin daha iyi olduğđ çünkü düz mantık olarak böylece daha fazla ışık yaratılacağı söylenmişti. Bunun daha mantıklı olduğđ çünkü Işık İşçilerinin aynı düzlemde düşündüğü, birbirlerine benzediğı ve dolayısı ile bir grup olarak biraraya gelmeleri ve birlikte yaşamaları gerektiğı de söylen-

mişti. Böylece onların tepenin üstünde-ki ışık adı verilen kenti kurmalarının mümkün olacağı da söylenmişti.

Buna ek olarak, bir grup olarak biraraya gelmenin daha iyi iletişimi mümkün kılacağı, dünyanın eski enerjisine ve gerçek bir ışık işçisinin yolunun üstüne çıkan ve çıkabilecek olan diğer şeylere karşı daha fazla koruma sağlayacağı ve daha fazla bilgi ile donatacağı söylenmişti. Bütün bunlarda yanlış olan bir şey var mı? Şimdi size diyorum ki, sizlere bunları söyleyenler halen o eski, doğrusal paradigma içinde bulunmaktadır. Onlar daha iyi bir yaşam yaratacağını düşündükleri şeyleri arıyorlar ama bu arada bir ışık işçisinin gerçek ne yaptığını, ne yapması gerektiğini de gözardı ediyorlar.

Siz kendi kendine yeterli bir yaşam yaratıcısı olmayı öğreniyorsunuz. Siz vahşi topraklara gidersiniz ve onları olduğu gibi muhafaza edersiniz. İşte bu "Ben benim" söyleminin özü, çekirdeğidir. Bu söylem "Onların neyseler oldukları sürece Ben benim" değildir. Anlayabiliyor musunuz? Siz kendi kendine yeterli olan bir deniz fenerisiniz! Siz en son ne zaman bir kaya üzerinde toplanmış olan çok sayıda deniz feneri gördünüz? Onların birbirine ihtiyacı yoktur! Siz en son ne zaman bir deniz feneri toplantısı gördünüz?

"İyi de bu çok saçma. Deniz fenerleri kayalar üzerine temellendirilmiş olan binalardır. Birbirlerine gidip gelemez-

ler, birbirlerini ziyaret edemezler" diyebilirsiniz. Bu doğrudur ama deniz fenerleri birbirlerine ışık gönderebilirler, öyle değil mi? Sonuç olarak deniz feneri bunu yapabilmek için gerekli âlet edevat ile donatılmıştır. Belki de ışık işçileri kuantum olarak birbirleri ile dolaşık hale gelebilirler ki, öyle bir durumda mesafe tüm önemini kaybedecektir (seminerde kuantum dolaşıklığı konusu ele alınmıştı). Belki de artık sizin gezegen üzerindeki yerinizi nasıl hayal ettiğiniz konusunda bazı paradigma değişiklikleri yapmanızın zamanı gelmiştir. Sizin korunmaya ihtiyacınız var mı? Işığınız tehlikede mi?

Bu gezi sona erdiğinde ve gemi rıhtıma yanaştığında sizler gemiden çıkacak ve rıhtımda son kez birbirinize baktıktan sonra hepiniz ayrı yönlere dağılacaksınız. Dünyanın dört bir tarafına dağılacaksınız. Bazıları gözlerinde yaşlarla ve hiç istemeden yerine dönecek ve "Bu birliktelik çok hoşuma gitmişti. Keşke hep birlikte kalabilsek ve buna devam edebilseydik" diyeceksiniz. Ama size diyorum ki, eğer içinizde üzüntü hissediyorsanız, o zaman hâlâ eski paradigma içinde debelenip duruyorsunuz! Bir kez diğerinin yüreğine dokunabiliyorsanız, o duygu tüm yaşamınız boyunca sizinle birlikte olacaktır, tabii eğer bunu istiyorsanız. Eğer isterseniz bağlantıyı kurar ve o bağlantıyı hep muhafaza edebilirsiniz. Temelinizin olduğu ve kendi başınıza ışık yaratarak yaşadığınız o kayaya geri dönerken, buradaki birlikteliğiniz sayesinde bir ışık ağı yarabilirsiniz.

Bunu anlayabiliyor musunuz? Mutlaka bir grup olarak birlikte yaşama gereği yoktur. Eğer siz böyle yaparsanız, o zaman dünyanın geri kalan kısmını karanlıkta bırakmış olursunuz! Böyle bir şey inanılmaz bir bencillik olurdu ve ayrıca bunu yapmak grup dışında hiç kimseye hiçbir yarar sağlamazdı. Böyle bir şey yapmak isteyenler, sadece kendilerini diğerleriyle beraber iyi hissetmek istiyorlar, ama bunun gezegene hiçbir yararı dokunamaz. İşte bu da ikinci yapılması gerektir.

Ruhsal Yemek - Hangi Yiyecek Sizin için Doğrudur?

Konuyu değiştirelim. "Kryon bir ışık işçisi olarak neler yemem gerekir? Kulağıma pek çok şey geldi. Et yiyenler olduğu gibi et yemeyenler de var, işlem görmüş her şeyden uzak duranlar da var, bunlardan uzak durmayı kabul etmeyenler de var. Hattâ hiçbir şey yemeyip sadece hava ile yaşamaya çalışanlar var! Neleri yiyip neleri yemeyeceğim konusu ile bağlantılı olarak Tanrı'yı ve bedenimi onurlandırmak için ne yapmam gerekiyor?"

Şimdi derhal ruhsal yazılara işaret ederek "Sizin yapmanız gereken şudur" diyenler olacaktır. Daha az ruhsal olan bazı başka insanlar ise arınmak, diyet ve sağlık için size saf kimyasal önerilerde bulunabilirler. Yine başka insanlar aile mirasından kaynaklanan geleneklere bağlı kalacaklar veya bir hayvanı yemenin ne kadar doğru bir

davranış olduğu konusunu ortaya atacaklardır. O zaman neyin doğru olduğunu nasıl bileceğiz? Bunların hepsinin görünüşte mantığı var ve kişiye makûl geliyor.

Sevgili varlıklar, burada hedef nedir? Hedef bir taraftan sağlığı korurken, bir taraftan da Tanrı'yı onurlandırmak mıdır? Pek çok insan buna "Evet" cevabı verecektir. Tamam, şimdi biraz ruhsal mantığı devreye sokmanın zamanıdır. Soru: Tanrı'nın yerinin neresi olduğu hakkında ne sonuca varmıştık? Cevap: Yaratıcı sizin içinizdedir. Bu durumda, sizin içinizde bulunan o ilâhi planı nasıl onurlandırırınız? Bunun cevabı ise, olabildiğince ve becerebildiğiniz kadar hayatta kalmaktır! Cevap mümkün olduğu kadar uzun süre ile gezegene ışığınızı yaymaktır. Hâl böyleyken, ben her biri tümüyle kendine özgü ve farklı olan bireylere tek bir diyet olarak "olması gerekeni, yapılması gerekeni" nasıl söyleyebilirim? Bu bağlamda bu kadar geniş bir yelpazeye yayılmış olan farklı insan bedenleri için uygun olan genel geçerli bir talimatı bulup da verebilecek herhangi bir kimse olabilir mi? Ama yine de öyle birileri çıkabiliyor.

Cevap şudur: Her birinizin içinde doğuştan olan, içsel olan bir şey vardır. İçsel olan "beden zekâsıdır". İçsel olan adale testi (kinesiyoloji) yaparken kullandığınız beden bilinci enerjisidir. İçsel olan sizin kendi bedeninizin bilmediğiniz hücresel düzeyinde olanları bilmektedir. İçsel olan sizin

DNA'nızın bizzat kendisinin bilincidir. Bu sizin kendi "beden farkındalığınızın" nihai kaynağıdır.

İçsel olan akaşık miras denilen şeyi bilmektedir. Bu sizin geçmiş yaşamlarınızda kim olduğunuz ile ilgili bilgidir. Daha uzun süre ile sağlıklı bir yaşam sürebilmek için ihtiyaç duyduğunuz tüm yiyecekler ne istediğini ve neye gereksinim duyduğunu bilen bir hücresel yapıya dayalıdır ve bu yapı sizin eski yaşamlarınızda alışmış olduğu şeylere gereksinim duyar.

Kim olduğunuz veya nerede yaşadığınız önemli değildir. Eğer siz bir önceki yaşamınızda Hindistan'da yaşamış iseniz, bu kez Montana'da bile yaşıyor olsanız, bu yaşamınızda da bir Hintli gibi yemek isteyeceksiniz. Eğer bundan önceki yaşamlarınızı Asya'da geçirmişseniz, bugün Brooklyn'de yaşıyor bile olsanız, yine de bir Asyalı'nın yemek alışkanlıklarına sahip olmanız baskın olasılıktır. Sizin kimyasal yapınız etkili hazım işlemi ve sağlıklı bir yaşam için gerekli olduğunu hissettiği şeylere özlem duyacak ve onları isteyecektir.

Sizin akaşık mirasınız sizin düşündüğünüzden çok daha güçlüdür. Eski yaşam enerjileri geçmişte KALMAZ. Onlar sizin şu anda sahip olduğunuz ruhsal makyajınızın kuantum enerjisidir ve siz bunları bu yaşamınızda kendi "bütünlüğünüzün" bir parçası olarak yanınızda taşırsınız. Bunlar sizi etkiler!

Eğer bedeninize sorarsanız, bedeniniz size tam da bunu söyleyecektir. Sizin hücresel yapınız sizin alışkın olduğunuz bu şeylere özlem duyacak ve yine alışkın olduğu kimyasal durum söz konusu olduğunda kendisini rahat ve gevşemiş olarak hissedecektir. Eğer siz şu anda içinde yer aldığımız kültürde yeni iseniz ve bundan önceki beş yaşamınızı başka bir kültürde geçirmişseniz, o zaman kendinizi o eski kültüre ait yemek alışkanlıklarına çekilmiş hissettiğinizde şaşırmanıza gerek yoktur. Eğer bir insanın kendi akaşık vejeteryan kültüre yatkın ise, o zaman vejeteryan diyet o insan için yararlı olacaktır. İnsanlar birilerinin onlara yedikleri takdirde daha fazla ruhsal olacaklarını söyledikleri yiyecekleri değil, kendi hücresel yapılarının özlem duydukları yiyecekleri yerler.

Beden zekânızı dikkate alın çünkü o size eskiden ve şimdi kim olduğunuz hakkında bilgi vermektedir. Bir şey istisna olmak üzere hiçbir yapılması gereken yoktur: Hayatta kalın ve sağlıklı olun. Hücresel yapınızın size ne söylediğine dikkat edin çünkü o size ne yemeniz gerektiğini söyleyecektir. Bu sizin için ruhsal mantık olmuyor mu? Başka birini sizin "doğru" yiyecek kültürünüze sokmaya çalışmayın. Akaşık sistemi onurlandırın ve sizin için neyin doğru ve geçerli olduğunu içsel olanın sizden çok daha iyi bildiğini kabul edin. Ortağım şu sıralarda "glutensiz" diyeti denemektedir.

İyileşmek ve Şifa Bulmak İçin Doktorları ve İlaçları mı Yoksa Ruhsal Yöntemleri mi Kullanmalıyım?

"Sevgili Kryon, insanın şifa bulmak için doğallığını muhafaza etmesi ve bilimi kullanmaması gerektiğini duydum. Bir doktora gitmenin Tanrı'yı onurlandırmadığı söyleniyor. Sonuçta sen de kendimize kendi zihinlerimizi kullanarak şifa vereceğimizi söylemiyor musun? Bu durumda, eğer kendi kendimize şifa verebileceksek, niye bir doktora gidelim ki? Ayrıca, doktorum aydınlanmış olmadığı için benim içsel olanım veya ruhsal ihtiyaçlarım hakkında hiçbir bilgi yok zaten."

Birincisi, sevgili insan, niye bu kadar çok şeyi ayrı kutuların içine yerleştirmek istiyorsunuz? Üç boyutlu durumunuz ve doğrusal bakış açınız yüzünden karmaşık durumlar için her zaman evet veya hayır gibi kısa ve kesin cevaplar bekliyorsunuz. Üç boyut kutusunun dışında düşünmeyi öğrenin! Bu bölümün başlığına yeniden bakın. Bu başlık size hangisini yapmanız gerektiğini soruyor. Bu başlık daha baştan bunların her ikisini birden yapamama çağınızı varsaymaktadır çünkü bunlar birbirinin tersi gibi görünmektedir.

Gelin biraz ruhsal mantık kullanalım. İşte size kuramsal (hipotetik) bir cevap: "Doktora gitmeyin çünkü siz kendi kendinize şifa verebilirsiniz." O zaman şimdi soruyorum: Bu odada bulunanlar arasında kaçınız bunu yapabilirsiniz?

Bunu okuyanlar arasında kaç kişi bunu etkinlikle yapabilir? Sizler hepiniz yaşlı ruhlersiniz ama bunları yapmaya hazır mısınız? Bunun nasıl yapılacağını biliyor musunuz? Bunu denediğinizde gerçekten iyi ve başarılı sonuçlar alıyor musunuz? Şimdi zihninizi kullanarak hastalığı ve kimyasal dengesizlikleri ortadan yok edebilir misiniz?

Bunu şu anda görüp kabul etmenizden bağımsız olarak size bir gerçeği ifade edeceğim. Bu işleri yapabilmek için henüz hazır değilsiniz. Kendi ruhsal âletlerinizi kullanarak tam olarak şifa verme görevini üstlenmek için henüz hazır değilsiniz. Lemuryalılar bunu yapabiliyorlardı, çünkü Pleiadianlar onlara bunun nasıl yapılacağını öğretmişlerdi! Bir gün sizin DNA'nızın da aynı etkinlikle çalışacağı ve kesin ve nihai olarak ilaç sanayi ve ilaç kimyasından vazgeçebileceğiniz Tanrı'nın size vaatlerinden biridir çünkü o gün geldiğinde yaratıcının enerjisi yüzde yüz çalışıyor olacak ve zaten önceki dönemlerde dünyaya gelmiş olan ustalar bunu gösterdiler.

Sizin gelmesini beklediğiniz yücelmiş dünyada bu mümkün olacaktır sevgili varlıklar. Son zamanlarda haberleri izliyor musunuz? Pencereden dışarı bakın. Siz şu anda o noktaya geldiniz mi? Biz size enerjinin o yönde gitmekte olduğunu ama henüz o noktaya varmamış olduğunuzu söylüyoruz. Kendilerine şifa verebileceklerini hisseden kişilerin şimdiden öğrenme sürecine girmeleri doğru olur. Sizlerin

bazı yeteneklere sahip olduğunuz gerçeği birçok kişi tarafından takdir edilecektir. Süreci başlatın ama, bir an bile her türlü sağlık sorununu kendi güçlerinizi kullanarak çözebileceğinizi düşünecek noktaya gelmiş olduğunuzu sanmayın. Eğer hücrelerinize konuşmak için kuantum sürecini başlatmayı arzu ediyorsanız, sonunda sizin hükmünüz altına girecek olan muhteşem bir sürecin mezuniyet adaylarıdır. Bazılarınız bu konuda daha başarılı olacak, bazılarınız ise bunun tohumlarını atmakla yetinecektir.

Şimdi size Ruhun nasıl iş gördüğünü ve bundan sonraki birkaç yılda olacakların potansiyellerini söylemek istiyorum. Gezenin doktorlarına yeni icatlar ve yeni bilim için yardımcı olacağız. Bunlar insan bedeni ve beden içindeki kuantum özelliklerle ilgili önemli keşifler olacaktır.

Daha şimdiden nelerin olduğuna bakın çünkü söz konusu olan bilimin bazı parçaları size verildi ve siz fiilen bunu kullanıyorsunuz. Kalbinizin artık sizi taşıyamayacak hale gelmesi nedeni ile bir kalp transplantasyonu yapılmasına imkân tanıyan bir bilim hayal edin. Gayet tabii! Bu işlem artık dünyada her ay birkaç kez yapılmaktadır. Bu bilginin size Yaratıcı'dan gelmiş olduğunu siz fark edemediniz mi? Bu bilginin kötü emeller için kullanılabilir olacak olan bir karanlık enerjisi kütüphanesinin raflarından tesadüfen aşağı düşmüş olmadığını idrak edebilirsiniz. Bu durumda, yeni bir kalbe gereksinim

duyarsan Işık İşçisi, bir doktora mı gitmen doğru olur yoksa kendi zihnini kullanarak yeni bir kalp yaratman mı doğru olur? Kendi kalbinizi kendi güçlerinizi kullanarak yenilemek için yeterli güce sahip olduğunuzu rahatlıkla söyleyebildiğiniz ana kadar, iyi bir cerraha Tanrı tarafından verilmiş olan bilgi ve beceriden istifade etmek yoluna gitmek daha doğru olacaktır. Çünkü bu sizin hayatınızı kurtaracak ve böylece sizin daha uzun bir süre ile dünyada kalıp ışığınızı etrafa göndermenize olanak sağlayacaktır. Bizim ne demek istediğimizi anlıyor musunuz?

Ayrıca ilaç ile ilgili durumları da değiştirebilir ve tasarımı itibarı ile olağanüstü olan ama pek de 3 boyutlu olmayan bir süreci başlatabilirsiniz. En önde gelen ilaçlarla ilgili olarak benim deyimimle "homeopatik" bir ilkeyi kullanmaya başlamanız için size meydan okuyorum (sizi hararetle davet ediyorum). Eğer bazılarınız daha iyi ve uzun yaşayabilmek için kimyanızı değiştirmek amacı ile bazı önemli ilaçları kullanmakta iseniz, bir seçim yapma şansınız olmadığını düşünebilirsiniz. "Henüz kendi bilincim ile bunu yapabilecek yeteneklere sahip değilim, o yüzden bu ilaçları kullanmak zorundayım çünkü beni hayatta tutan bu ilaçlar" diyebilirsiniz.

Eğer bu kategoriye dahilseniz, yeni enerjide sizin deneyebileceğiniz başka bir şey daha var. Güvenlik kurallarına riayet ederek, aklınızı, sağduyunuzu ve mantığınızı kullanarak aşağıdakileri

yapın. İşte size bir meydan okuma: Homeopati ilkesi, bir maddenin neredeyse görünmez olan tentürünün (*) mideye gittiğini ve burada içsel olan tarafından "görüldüğünü" vaz eder. İçsel olan sizin ne yapmaya çalıştığınızı "görür" ve buna tepki olarak vücudun kimyasını buna göre ayarlar. Bu nedenle, siz bedeninize "dengeyi oluşturmak için bir sinyal" gönderdiğinizi söyleyebilirsiniz. Gerçekte tentür herhangi bir kimyasal etki yaratamayacak kadar küçüktür, ama buna rağmen gerekli sonuç alınır!

Vücut (içsel olan) sizin ne yapmaya çalıştığınızı görür ve işbirliği yapar. Bir anlamda bedenin kendisine şifa vermekte olduğunu çünkü sizin bedene homeopatik madde aracılığıyla ne yapması gerektiği konusunda talimat vermiş olduğunuzu söyleyebiliriz. O zaman aynı şeyi önemli bir ilaç ile bağlantılı olarak neden yapmayalım? İlacın dozunu düşürmeye ve aynı zamanda hücreleriniz ile konuşmaya başlayın ve sonuçların ne olacağını gözlemleyin. Eğer başarılı olmazsanız, o zaman dozu azaltmayı durdurursunuz. Buna karşılık, sizi hayrete düşürecek şekilde zaman içinde başarılı sonuçlar da alabilirsiniz.

Başlangıçta alışık olduğunuz dozu azaltarak zaman içinde normal dozu dörtte bir seviyesine kadar düşürebilirsiniz. Bu homeopati ilkesidir ve ilacın amaca hizmet etmesini sağlayıp sürdürürken, dozu başlangıçtaki üç boyut dozunun bir bölümüne kadar

düşürmeye de olanak sağlar. Siz bir taraftan ilacı almaya devam ederken, ilaç kimyasal etkisini gösterirken ayrıca sinyal da vermiş olursunuz. Böylece sinyal gönderilmiş olur, beden işbirliği yapar ve yan etkilerin meydana gelme ihtimali veya düzeyi de azaltılmış olur.

Ruhun o muhteşem sistemi söz konusu olduğunda, şeyleri evet veya hayır kutularına koymak mümkün olmaz (basit cevaplar yeterli olmaz). Bunun yerine ruhsal mantık kullanırsınız ve icatlar ve süreçler için de bu gezegende Tanrı tarafından hizmetinize sunulmuş olan şeyleri görebilirsiniz. Bir ameliyata girin, hayatınızı kurtarın, ayağa kalkın ve "Tekrar hayata dönmüş olduğum ve bu işlerin mümkün olduğu bir yerde doğmuş olduğum için teşekkür ederim Tanrım" deyin. Bu aslında oldukça karmaşık bir konu değil mi? Sizin her biriniz farklısınız! Ne yapılması gerektiğini bileceksiniz sevgili varlık. Bu kararın sizi strese sokmasına izin vermeyin çünkü eğer dikkat etmeyi ve kulak vermeyi ihmal etmezseniz, içsel olan size neyin uygun olduğunu söyleyecektir.

Yeni Çağ yoktur. Tanrı değişmez. Geleneklerinize bağlı kalın

Şimdi son noktaya geçelim. Size Tanrı'nın dün ve bugün aynı olduğu gibi sonsuza kadar da aynı kalacağını söyleyenler vardır ve olacaktır. Aynı kişiler size bu nedenle sizin bir Yeni Çağ hareketinin içinde yer almamanız gerektiğini, çünkü Tanrı'nın hiçbir

(*) Bir veya birkaç bitkinin alkolde bekletilmesi sonucu oluşan sıvı

zaman değişmediğini, değişmeyeceğini ve enerjisinin hep aynı kalacağını söyleyeceklerdir. Dolayısıyla, enerjinin değişmesi ve Tanrı'nın değişmesi fikirlerinin de ahmaklık olduğunu söyleyeceklerdir. Ondan sonra sizi uyaracaklar ve size "Yeni Çağdan uzak durun ve yeryüzünde milyarlarca insanın tarihinden kaynaklanan ruhsal öğretiler ile dinlerin yerleşik ve oturmuş geleneklerine uyun" diyeceklerdir.

Yukarıda yer alan argüman aslında tümüyle bir yanlış anlama temeline dayalıdır sevgili varlıklar. İşte şimdi benim bu konudaki söylemim şöyledir. Tanrı dün ve bugün aynı olmuştur ve sonsuza kadar da aynı kalacaktır. Yaratıcı Tanrı hiçbir zaman değişmeyecektir ve bu yüzden de o kadar güzeldir. Bununla birlikte değişen bir şey vardır ve o da İnsanın değişmeyen Tanrı ile olan ilişkisidir. Değişen şey insanın eski enerjinin ötesine geçmesi ve yeni enerji ile birlikte içindeki yaratıcı ile buluşmasıdır. Değişen insandır, Tanrı değil.

Sizin tüm çevreniz (Tabiat Ana, Gaia) dün ve bugün aynı olan ve sonsuza kadar aynı kalacak olan Tanrı'yı daha iyi anlayabilmek için işbirliği yapmaktadır. Yeni Çağ insanların Ruh ile olan ilişkilerinin değişmekte olduğunun ve Ruhun hayatlarında daha gerçek hâle geldiğinin farkına varmasıyla ilgilidir. Bunun anlamı insanların artık içlerindeki yaratıcıyı daha yeni, daha derine giden bir şekilde görmeye ve hissetmeye başladıklarıdır. Artık elimizde

yeni ruhsal aygıtlar var ve insanın kendisi ile ilgili farkındalığı, yavaş da olsa, giderek artmaktadır. İnsanlar değişmektedir! Tanrı ise aynı kalmaya devam etmektedir. Geleneklerden uzaklaşın, çünkü onlar sizin kendi ruhunuzun ne kadar görkemli olduğunu asla göremeden, efsanelere takılmış durumda ve kendi imalatınız olan hapishaneye tıkkı kalmanıza neden olmaktadır.

TEK Yapılması Gereken

Tüm yapılması gerekenleri kapsayan tek bir özellik olduğunu söyleyebilirsiniz. Siz her şeyde ve her zaman ruhsal bakımdan kendinize ayırt etme olanağını sağlamalısınız. Etrafınızdaki enerjileri kompartmanlara ayırmayın, bu tam da sizin doğrusal zihninizin yapmak istediği şeydir. Bunun yerine tüm bunları yaşamınız için bir anlam ifade edecek şekilde bir ruhsal çorba içinde birleştirin. Kendi kurallarınızı başka hiçbir insana uygulamayın ve bunun yerine sizin için nelerin uygun ve geçerli olduğunu bulmaya çalışın ve daha sağlıklı hale geldikçe bunun coşkusunu ve sevincini yaşayın.

Sevgili varlıklar, ben kız kardeş/erkek kardeş Kryon'um. Ben sizleri tanıyorum. Sizlerin bu grup içinde yaşlı veya genç olmanız hiçbir şeyi değiştirmez. Sizler hepiniz çok uzun süre birlikte kalacak olan yaşlı ruhursunuz. Bunu aklınızdan çıkarmayın. 2012 yılının ilk ayı. Pek çok yeni şeyin başlangıcı. Ve her şey öyledir.

KRYON

“Lütfen Yeni Yılda
Aboneliğinizi
Yenilemeyi
Unutmayınız!..”

Değerli Okuyucularımız

Sevgi Dünyası Dergimiz
Haziran 2007 tarihinden
başlamak üzere yalnızca
abonelerimize ulaşmaktadır.

Bizlerle olmaya devam etmek istiyorsanız,
Haberleşme adresi: sevgidunyasidergisi@gmail.com ve
PK: 227 Beyoğlu/İstanbul.

En içten sevgilerimizle
Sevgi Dünyası

Adı, Soyadı:

Adres:

Posta Kodu:

İlçe:

İl:

Tel:

2012 yılı için Tek Dergi fiyatı: 7 TL.

Abone ücreti: Yurt içi (75 TL)

Yurt dışı (90 TL)

Posta Çeki No: 385999 (Sevgi Yayınları)

Kişisel Gelişim Programları
Şirketlere Özel
Koçluk Hizmeti
Telkinle Zayıflamak
Telkinle Sigara Bırakmak
Evlilik Okulu
Çocuk ve Gençlik Sorunları
Ölçme ve Değerlendirme
Eğitim

TANALTAI

PSİKOLOJİK DANIŞMANLIK MERKEZİ

Tel: (0216) 414 25 10
E-mail : tanaltay@psikolog.org
www.psikolog.org • www.tanaltay.com